

ת"פ 8836/04/20 - מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י נגד פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 8836-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת שוש שטרית

המאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ
	עוה"ד גנית אטיאס
	נגד
הנאשם	פלוני
	ע"י ב"כ עוה"ד נטלי אוטן

הכרעת דין

הנאשם עומד לדין באשמה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (3 עבירות), לפי סעיף 382 ג לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה סתם- בת זוג (5 עבירות), לפי סעיף 382 ב לחוק העונשין, ואיומים (3 עבירות) לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

1. במועדים הרלוונטיים לעובדות כתב האישום היו הנאשם וט"ד (להלן: המתלוננת) בני זוג משך כ-8 חודשים מתוכם 5 חודשים התגוררו יחד בדירה אותה שכרו בדימונה (להלן: הדירה). על פי עובדות כתב האישום:

בתאריך 10.8.2019, במהלך שהות בחופשה בצפון הארץ, התגלע ויכוח בין הצדדים במהלכו איים הנאשם בפגיעה במתלוננת בכך שאמר לה: "בת זונה שרמוטה אני ירצח אותך וישרוף אותך ואת תחזרי בארון קבורה", ובהמשך הוסיף ואיים כי ירצח אותה וידקור אותה וזאת בכוונה להפחידה. עוד עולה כי עת שהו השניים בצימר, המתלוננת ביקשה מהנאשם לארוז את חפציו, וזה בתגובה החל להשליך לעברה חפצים, טלטל את ידיה והכניס את ראשה לתוך הג'קוזי שהיה מלא במים עד שנחנקה ובלעה מים, אז הוציא את ראשה מתוך המים.

בתאריך 18.9.2019 בזמן שהנאשם והמתלוננת היו בדירה, התגלע ביניהם וויכוח במהלכו תקף הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו, דחף אותה כך שנפלה במדרגות והמשיך להכות אותה לאחר נפילתה.

בתאריך 15.10.2019, בשעת לילה, בדירה, במהלך ויכוח תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה באמצעות ידיו, וכתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות המטומות ברגליה.

בתאריך 16.10.2019, בשעה שאינה ידועה למאשימה, בדירה, במהלך ויכוח נטל הנאשם סכין מטבח ופצע את המתלוננת בירכיה וגרם לחבלות של ממש בדמות שריטות מדממות בירכיה.

בתאריך 10.11.2019, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין במתלוננת ובאדם נוסף ששמו א' בכך ששלח לה הודעה קולית ובה אמר: "את וא' מתים, שחוטים, גומר את שתיכם", וזאת בכוונה להפחידה.

בתאריך 26.11.2019, בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק, בדירה, מהלך, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת בכך שאמר לה שידקור אותה בכל הגוף, בכוונה להפחידה, ומיד מכן הכה אותה באמצעות ידיו.

בתאריך 28.01.2020, בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק, בדירה, במהלך ויכוח, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהעיף את ידה וזו פגעה בגלגלת פיצה, וכתוצאה מכך נגרמה לה חבלה של ממש בדמות חתך של 2 ס"מ באגודל והיא נזקקה לטיפול רפואי במיון.

כחודש עובר ליום 01.04.2020, בדירה, במהלך ויכוח, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת בכך שחנק אותה באמצעות כרית שהצמיד לפניה.

במועד אשר אינו ידוע למאשימה במדויק, בבית, במהלך ויכוח, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת בכך שנטל כבל מאריך אותו כרך הנאשם סביב צווארה של המתלוננת ואת קצהו השני של הכבל קשר למעקה של גרם המדרגות תוך שצעק על המתלוננת שהיא צריכה להתאבד ושתמות כבר.

עוד נטען בעובדות כתב האישום כי את כלל המיוחס לו בכתב האישום ביצע הנאשם על רקע רצונו כי המתלוננת תיתן לו כסף לצורך מימון הימורים ורכישות סמים.

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם כפירה כללית בכל המיוחס לו בכתב האישום.

תמצית הראיות

3. במסגרת פרשת התביעה העידו; ט' (המתלוננת) (ע.ת/3); אלינור דהן, חוקרת בתחנת דימונה (מיום 24.12.20); שי אלמוזנינו, דודה של המתלוננת (ע.ת/1); ענת זינו, דודתה של המתלוננת(ע.ת/2), והוגשו המוצגים הבאים:

ת/1- צילום המתעד חבלה באגודל ידה של המתלוננת (אירוע גלגלת הפיצה).

ת/2- לוח צילומים של הודעות בין הנאשם למתלוננת שנשלחו באמצעות אפקלציית "ווטצאפ"

ת/3- דיסק המכיל סרטונים ותמונות חבלה אותם הסריטה וצילמה המתלוננת.

ת/4- הודעת הנאשם מיום 5.4.20, שעה 08:43

ת/5- הודעת נאשם מיום 5.4.20 שעה 10:40

ת/6- דיסק תיעוד חקירת הנאשם ועימות בין הנאשם למתלוננת

ת/7- דו"ח ותמלול עימות בין הנאשם למתלוננת

ת/8- תמלול הודעות מוקלטות ודו"חות צפייה

ת/9- תעודה רפואית (שחרור מהמיון ביום 28.1.20) אירוע גלגלת הפיצה

ת/10- הודעת הנאשם מיום 1.4.20 שעה 23:54

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם והוגש צילום המתעד חבלה במצחו של הנאשם (נ/1).

תמצית סיכומי הצדדים

4. הצדדים בסיכומיהם התייחסו לתשתית הראייתית ביחס לכל אירוע, ועל מנת שלא להרחיב ביריעת הכתיבה שלא לצורך, טיעוניהם הרלוונטיים לאירוע יובאו בהמשך, במסגרת בחינת אותו אירוע, ואילו כאן, יובאו טיעונים כלליים עליהם עמדו הצדדים בסיכומיהם.

התביעה בסיכומיה עתרה להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו שכן לדידה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכל אירוע. התביעה סבורה כי יש לתת את מלוא המשקל לעדות המתלוננת אשר נטען כי העידה בצורה עקבית, מפורטת, אותנטית, חרף קשייה לצפות שוב באירועי האלימות כלפיה. התביעה הפנתה לעובדה כי המתלוננת פרצה בבכי במהלך עדותה ואף יצאה בשלב מסוים מהאולם עד אשר נרגעה ושבה. נטען כי המתלוננת לא ניסתה להסתיר את חלקה בכל אירוע ועמדה מאחורי כל מילה שנשמעה מפיה בכל אחד מהסרטונים אשר צילמה.

נטען כי הגם שהמתלוננת שנחקרה ארוכות על פני 2 ישיבות, היא הקפידה לענות על כל השאלות שהופנו אליה, באופן ישיר ולא מתחמק. נטען כי הסברי המתלוננת לתיעוד חלק מאירועי האלימות בכך שרצתה להציג בפני הנאשם את ההתנהלות שלו כלפיה על מנת שזה יתקן דרכיו הינם סבירים בהינתן כי בשלב מסוים כבר התייאשה ותיעדה על מנת שיהיה ברשותה תיעוד להתנהלותו של הנאשם כלפיה. נטען כי הסבר המתלוננת לעיתוי בהגשת התלונה נגד הנאשם בכך שהמתלוננת חשה כי "כלו כל הקיצים" וכי רק כאשר כבר הייתה בבית סבה וסבתה הרגישה בטוחה ועל כן פנתה לסייע דודתה ודודה שהכוונו אותה וליוו אותה להגשת התלונה - הינו סביר ותומך בגרסתה.

לדידה של התביעה, הגם שלא נדרשת תוספת ראייתית לעדותה המתלוננת מקום בו בית המשפט מתרשם ממהימנותה,

במקרה דנן נמצא אין ספור ראיות בתמיכה לעדותה המהימנה של המתלוננת, בדמות סרטונים, תמונות חבלה, התכתבויות ווטצאפ תעודה רפואית, עדויות ע.ת. 1 מר שי אלמוזנינו וע.ת. 2 הגברת ענת זינו להם סיפרה המתלוננת על אירועי האלימות ואף הראתה להם חלק מהסרטונים, ולרבות עדות הנאשם בעצמו אשר הודה בחלק מהאירועים ולאחרים קשר עצמו תוך שהוא מצמצם וממזער בחומרת מעשיו.

בהתייחסה לעדות הנאשם טענה ההגנה כי עדותה הייתה מתחמקת ולא מהימנה, כשניכר כי עשה ככל שניתן למזער את חלקו במעשי האלימות הפיזית שנקט כלפי המתלוננת גם כשהוטחו בו ראיות אובייקטיביות כדוגמת הסרטונים.

התביעה הפנתה להתמכרות הנאשם להימורים שהייתה ברקע מעשי האלימות כלפי המתלוננת והפנתה לכך שהנאשם לא ידע להסביר הכיצד מרבית אירועי האלימות התרחשו בימי שלישי, מה שמתיישב עם הסברי המתלוננת כי ההימורים באתר "הביטים" בו שיחק הנאשם היה בעיקר בימי שלישי. עוד הפנתה לחקירתו הנגדית שם אישר כי הוא משחק 3-4 פעמים בשבוע "ווניר" ו"צ'אנס" (ע"מ 83). התביעה טענה לעושה כלכלי של הנאשם המתלוננת ובתימוכין הפנה לדברי המתלוננת במהלך חלק מהאירועים שתועדו על ידה, שם היא נשמעת מטיחה בדבר בפני הנאשם, וכן הפנתה להודעות ששלח הנאשם למתלוננת בהקשר זה.

אשר לטענות הנאשם לכך שהמתלוננת נהגה להכותו, טענה ההגנה כי הנאשם לא הביא בדל ראיה, לא זימן לעדות את אמו ולא את אחיו אשר לטענתו במשטרה ובבית המשפט היו עדים לא אחת להתנהגותה כלפיו - ובכך יש רק לחזק את ראיות התביעה נגדו.

בסוף כל טיעוניה לכל אחד מהאירועים ציינה התביעה כי הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם באותו אירוע ובקשה להרשיעו, אם כי בסיכומיה, כמו בכתב האישום, לא ציינה אלו עבירות היא מייחסת לנאשם בכל אירוע ואירוע.

5. **ההגנה בסיכומיה** עתרה לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו. נטען כי לא המאשימה לא הוכיחה ברף הנדרש בהליך הפלילי, מעבר לכל ספק, להוכיח את העבירות המיוחסות לנאשם. ההגנה טענה לקיומם של פערים, תמיהות וספקות שלא ניתנו להם הסברים מניחים את הדעת בעדות המתלוננת. נטען כי עדות המתלוננת אינה מהימנה ועל כן לא ניתן לבסס הרשעה באירועים בהם מבקשת המאשימה לבסס אשמת הנאשם על עדותה בלבד וכי נדרשת תוספת ראייתית.

נטען כי עדות הנאשם הייתה מפורטת ולחלקיה נמצא תימוכין בסרטונים שהסריטה המתלוננת בעצמה, ובעיקר ביחס לטענתו כי המתלוננת נהגה כלפיו באלימות. נטען, בחרה התביעה להתעלם בסיכומיה מהטענה כי המתלוננת הייתה במצב נפשי רע עד כדי פגיעה בעצמה, ובעיקר מעדות הנאשם ביחס להתנהגותה האלימה של המתלוננת כלפיו ובאין חולק כי הכתה אותו בחלק מהאירועים.

ההגנה הפנתה להסברי המתלוננת בקשר לעובדה שצילמה אירועים והתרחשויות אלימות בינה ובין הנאשם אלימים, וטענה כי ההסבר לפיו ביקשה להציג ולשתף לנאשם את התנהגותו כלפיה אינה מתיישבת עם טענה אחרת לפיה הרגישה מאוימת ובקשה לברוח ממערכת יחסים זו, ועוד יותר בהינתן כי הקשר בין השניים נמשך חודשים רבים לאחר האירוע האלים הראשון תוך שהמתלוננת היא זו שיצרה ויזמה מצבים שונים על מנת לתעד את המתלונן תוך שהיא מתאימה עצמה לסיטואציה וביודעה כי זו מצולמת ומוקלטת.

ההגנה הסכימה כי מערכת היחסים בין המתלוננת לנאשם הייתה מורכבת לא בריאה, אם כי לטענתה לא ניתן לייחס את כל הכשלים והקשיים שבמערכת זו לנאשם בלבד כפי שניסו לעשות התביעה והמתלוננת. נטען לחלקה של המתלוננת במערכת היחסים המורכבת לרבות בהתנהלותה בחלק מהאירועים מהם עולה כי מדובר במי שאינה חוששת מהנאשם, מי שאינה שולטת בעצמה, מקללת, מגדפת, מאיימת ואף תוקפת את הנאשם.

עוד נטען כי המתלוננת ניסתה במהלך עדותה להשחיר את הנאשם בעיני בית המשפט ולהציג ברקע האירועים האלימים מניע לפיו הנאשם דרש ממנה כספים לצורך משחקי הימורים. נטען כי למתלוננת היה מניע לסבך את הנאשם ולהעליל עליו מעבר למעשיו ותוך הסתרת מעשיה. בהקשר זה עוד נטען כי אמירות והתנהלות המתלוננת בחלק מהסרטונים מלמדים במובהק כי בניגוד להצגה שהציגה בפני בית המשפט במהלך עדותה, המתלוננת לא באמת פחדה מהנאשם, גם ידעה כי לא קיים כל חשש שיפגע במי מבני משפחתה, והדברים מקבלים משנה תוקף בעדותה נגדו לרבות הגעתם של בני משפחתה לדיונים ועדותם של דודה ודודתה.

כמו התביעה, ההגנה בסיכומיה התייחסה ופירטה בכל אחד מהאירועים, אם כי עיקר התייחסותה מוקדה בעדות הנאשם במטרה וכמעט ללא זכר לדבריו במהלך החקירה הנגדית בבית המשפט, לרבות הודאתו בחלק מהעובדות והעבירות.

דין והכרעה

6. אקדים ואומר כי לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת מכלול הראיות הצריכות לעניין, מצאתי לאמץ חלק נרחב מעדותה של המתלוננת ולדחות חלקים אחרים ככאלה שאין לבסס עליהם הרשעה, זאת בהתאם לסעיף 53 לפקודת הראיות נוסח חדש התשל"א - 1971, הקובע כי **"ערכה של עדות שבעל פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט".** בהלכה הפסוקה נקבע לא אחת כי הוראות סעיף 53 הנ"ל מפנות לניסיון החיים, להיגיון ולטביעת העין השיפוטית של בית המשפט אשר רשאי שלא לראות בעדות חטיבה שלמה אחת שיש לקבלה או לדחותה, אלא כי ניתן לפצלה ולאמץ רק חלק ממנה (ראו למשל: ע"פ 481/12 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (30.12.2014); ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 133, 186 (1991); ע"פ 71/76 מרילי נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 813, 819 (1976)). ראו עוד בעניין מרילי, שם נקבע כי פרכות וסתירות שנמצאו בעדות אינן מחייבות בהכרח את המסקנה כי עיקר העדות אינו אמין, זאת בהתאם לכלל הקבוע בסעיף 57 לפקודת הראיות לפיו **"סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות"**.

7. כתב האישום מגולל 9 אירועים המייחסים לנאשם מעשי אלימות מילולית ופיזית כלפי המתלוננת. האירועים מתרחשים במועדים שונים במהלך תקופה של כשנה בה ניהלו הנאשם והמתלוננת מערכת יחסים זוגית, מתוכה כ 5 חודשים התגוררו יחד בדירה אותה שכרו בדימונה.

נקדים לומר כי ב **7 אירועים מעוגנים** במקום זמן ועדות המתלוננת ביחס לכל אחד מהם נתמכת בראיה בדמות הקלטה קולית ו/או חזותית/תמונה/ הודעת ווטצאפ אותה צילמה ו/או הקליטה המתלוננת בעצמה, כשבנוסף, במהלך חקירתו הראשית ובעיקר הנגדית, הנאשם מאשר קיומה של התרחשות אלימה פיזית ו/או מילולית ביחס לחלק מהאירועים ובחלק מהם אף מודה בחלק מהעובדות המפורטות בכתב האישום כפי שנראה בהמשך.

8. קודם בחינת כל אירוע לגופו, נכון יהיה לעמוד על מספר סוגיות כלליות שעלו במהלך עדותה של המתלוננת. כמו גם על הרקע לאירועים - התמכרות הנאשם להימורים ודרישתו מהמתלוננת להעביר אליו כספים ואשר נמצא שזור כחוט השני בעדותה בבית המשפט.

מעדות המתלוננת (ועל פי כתב האישום) עולה כי הרקע להתנהגותו האלימה של הנאשם כלפיה הוא בסירובה לדרישותיו החוזרות ממנה להעביר אליו כספים לצורך מימון הימורים אליהם היה מכור ולרכישות סמים. כבר עתה נאמר, כי לא נמצא זכר בעדות המתלוננת לטענה כי הנאשם דרש ממנה לכספים למימון רכישות סמים.

הנאשם והמתלוננת אישרו בעדותם בבית המשפט קיומה של מערכת זוגית שמשכה כמעט שנה וסיומה במרס 2020 כשבמהלך תקופה זו התגוררו משך 5 חודשים בדירה אותה שכרו בדימונה. מעדותם עלה כי השניים התארסו זמן קצר לאחר שעברו להתגורר בדירה ולאחר האירוע הראשון שהתרחש בעת חופשתם בצימר בצפון ביום 10.8.2019.

בעדותה הראשית מסרה המתלוננת כי כל החיובים בגין ההוצאות השוטפות לצרכי מגוריהם בדירה נרשמו על שמה ובפועל היא זו שנשאה בכלל ההוצאות השוטפות לרבות כלכלה. לדבריה, לאורך כל תקופת הזוגיות עם הנאשם, נוכח דרישותיו ממנה, באלימות פיזית ומילולית, היא נאלצה להעביר לו כספים, בין היתר באמצעות הלוואות שלווה, בין אם לצורך מימון משחקי הימורים להם היה מכור ובין אם לצורך תשלום חובות בגין הימורים, לרבות תשלום חובות משותפים שנוצרו במהלך מגוריהם המשותפים.

אשר לעיתוי והשיהוי בהגשת התלונה נגד הנאשם (האירוע האלים הראשון התרחש ביום 10.8.2019) בעדותה הראשית מסרה כי גם לאחר שנפרדו והיא עזבה את הדירה, לא עלתה מחשבה בראשה להגיש נגד הנאשם תלונה במשטרה. לטענתה, התלונה הוגשה כשבועיים לאחר שעזבה את הדירה ורק לאחר ששיתפה את בני משפחתה שיעצו לה להגיש תלונה. לדבריה, לאור המלצת בני משפחתה ונוכח שהנאשם המשיך להטרידה בהודעות בעניין החובות, גמלה ההחלטה בלבה להגיש נגדו תלונה "כי הוא לא עזב אותי, המשיך להטריד אותי בהודעות בקשר לחובות" (עמ' 16, ש' 12-14). בהמשך, לשאלה ישירה מה הביא אותה להגיש את התלונה, השיבה כי קיבלה מהנאשם הודעות ב"ווצאפ" שם כתב לה כי ירצח את סבא וסבתא שלה, והוסיפה כי האלימות במשפחה מתגברת ומספר הנרצחות הולך וגדל וכי "ואני לא מוכנה להיות עוד מספר של נרצחת קמתי הרמתי את הרגלים שלי והלכתי לסבתא שלי כדי להגן על החיים שלי. זה למה רציתי שהוא יעזוב את הבית כי לא היה לי כסף לשלם. בעל הבית ידע שלא היה לי כסף לשלם לבית והחליף צילינדר ולכן הגשתי את התלונה" (עמ' 27, ש' 13-20).

בחקירתה הנגדית, נשאלה המתלוננת האם אספה חומרים כדי שיהיו לה הוכחות, והשיבה: "לא התכוונתי להגיש תלונה, עד הזמן שהוא לא רצה לעזוב את הבית כי הוא לא שילם עבור שום הוצאה בבית, הוא המשיך להטריד אותי והחלטתי שדי אני רוצה לסיים איתו לכל החיים וזה הכל" (עמ' 46, ש' 12-14).

כאן המקום לציין כי טענת המתלוננת לפיה הנאשם הטריד אותה בעניין החובות לאחר שנפרדו, וטענתה כי איים לפגוע בסבא וסבתה - לא נתמכו בראיה כל שהיא. לא הוצגו הודעות בתמיכה להטרדתה על ידי הנאשם בקשר עם חובות לאחר פרידתם ו/או לאיומים לפגיעה בסבא וסבתה, הגם שדאגה באופן מוקפד לתעד סרטונים, תמונות והודעות ווצאפ בקשר עם התנהגות הנאשם כלפיה.

אשר לתיעוד אירועים משך כשנה, בחקירתה הראשית וללא שנשאלה בעניין, ציינה המתלוננת: "חשוב לי לומר כי את כל הסרטונים בהתחלה צילמתי לא כדי להראות למשטרה, אלא כדי להראות לו איך הוא מתנהג אז אין לי אינטרס לשקר" (עמ' 22, ש' 16-17). כבר יאמר כי דברי המתלוננת לא מתיישבים עם העובדה כי גם כעבור חודשים רבים וגם לאחר אירועים אלימים נוספים שהתרחשו לאחר אירוע הראשון - המתלוננת לא עשתה כן. המתלוננת לא הציגה בפני הנאשם, סרטון או תמונה, לעמת אותו, להוכיח אותו או לשקף לו את מעשיו כהסבריה כאמור.

בהמשך הוסיפה המתלוננת הסבר נוסף לעובדה כי הקליטה והסריטה חלק מהאירועים: "אני מעולם לא צילמתי את הסרטונים כדי להתלונן רק אחרי שכבר שחשבתי שאו שאני ירצח או שאני הלכתי לסבתא שלי וסיפרתי למשפחה שלי והוא לא רצה לעזוב את הבית שאנו שוכרים ונשאר שם בכוח..." (עמ' 25, ש' 27-30).

בחקירתה הנגדית, שוב נשאלה מה גרם לה לצלם את האירועים און-ליין והשיבה "בהתחלה של היום הולדת שלי והצימר הייתי מצלמת כדי להראות לו איך הוא נראה. חשבתי שיש לו בעיה צריך לטפל בה. לאחר מכן, הייתי מצלמת כדי שיהיה לי הוכחות כי נשים שאין להן הוכחות לא מאמינים להן" (עמ' 46, ש' 8-10).

נמצא איפה כי המתלוננת משנה, מוסיפה ומחסירה בהסבריה על המניע בהגשת התלונה ולא פחות על עיתוי הגשתה, כך גם ביחס להסבריה לצילום ותיעוד מתמשך בהסתר של אירועים שהתרחשו בין השניים. טענתה כי צילמה את האירועים על מנת לשקף לנאשם את מעשיו אינה מתיישבת כאמור עם העובדה כי מעולם לא הציגה ושיקפה לנאשם את התנהגותו כלפיה והדברים מתחדדים יותר בהינתן פער הזמנים בין האירוע הראשון לאירוע האחרון כמתואר בכתב האיטום.

עדות המתלוננת בהקשרים הנ"ל לא הייתה עקבית כשבנוסף ניכרה התייחסותה החוזרת ונשנית למצב הכלכלי אליו לטענתה גרר אותה הנאשם בכוח ובאלימות על מנת לממן את משחקי הימורים להם היה מכור. המתלוננת תיארה קשיים עמם נאלצה להתמודד נוכח חובות שהצטברו לחובתה במהלך תקופת הזוגיות. בעדותה ניכר כעסה הרב על הנאשם ובמיוחד על כי הגם שעזבה את הדירה עדין נדרשה להתמודד עם חובות ותשלומים שוטפים בגין החזקתה בעוד הנאשם ממשיך להתגורר בדירה ומסרב לעזוב. בהקשר זה ניתן היה להתרשם ובקלות כי המתלוננת מבקשת לבוא חשבון עם הנאשם אשר לדידה הוא הגורם הבלעדי למצב הכלכלי הקשה אליו נקלעה ואשר בשלו נאלצה לפנות להליכי כינוס ופשיטת רגל.

אין להתעלם מהעובדה כי המתלוננת צילמה בעצמה משך חודשים רבים, באמצעות המכשיר הנייד שלה, אירועים המתעדים אלימות בינה ובין הנאשם ובעיקר של הנאשם כלפיה. בהקשר זה יש לציין ולהדגיש כי במרבית הסרטונים כמעט ולא ניתן לראות באופן ברור את התרחשות האירוע נוכח איכות צילום ירודה (הצילומים לרוב חשוכים ולא ממוקדים) אם כי ניתן לשמוע את התרחשות האירועים (עימותים שכללו מכות ואיומים) שהיו בין השניים.

הסרטונים המתעדים בזמן אמת התרחשות האירועים, לרבות סרטון נוסף בו מתעדת המתלוננת חבלות על רגליה וידיה כשהיא נמצאת לבדה בחדר השירותים ישובה על האסלה, כמו גם הודעות ווטצאפ בינה לבין הנאשם, העבירה המתלוננת, על פי בחירתה, מהמכשיר הנייד שלה למכשיר הנייד האישי של החוקרת, אלינור דהן, עדת תביעה 5 וזו העבירה אותם לדיסק אחד הוא ת 3/.

9. חקירתה הראשית של המתלוננת הייתה ארוכה ולא סדורה. תשובותיה לשאלות בקשר לאירועי האלימות מוקד

בעיקר בהתמכרות הנאשם להימורים והשלכותיה על התנהגותו כלפיה, ופחות באירועים האלימים עצמם. כפי שניתן לראות בפרוטוקול הדיון מיום 29.10.20 עמ' 18-19 שם תיארה המתלוננת את האירועים כשהיא עוברת מאירוע לאירוע במהירות, באופן לא סדור, ועל פי רוב תוך תיאור האירוע בדלות פרטים בכלל ביחס למעשה האלים בו נקט הנאשם כלפיה ואופן ביצועו בפרט.

מכלל הדברים האמורים ונוכח הדינמיקה הזוגית האלימה ומערכת יחסים מורכבת בין המתלוננת לנאשם במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, לרבות עדות המתלוננת בנוגע למניע לצלם ולהקליט את האירועים נשוא כתב האישום לאורך תקופה משמעותית, והסבריה לעיתוי הגשת התלונה נגד הנאשם - בחינת עדותה דורשת זהירות וזהירות רבה יותר ביחס ל 2 אירועים מיום 16.10.2019 (חבלה באמצעות סכין) ואירוע "הכבל" שמועדו אינו ידוע, בהם מבקשת התביעה לבסס הרשעת הנאשם על בסיס עדותה היחידה של המתלוננת.

10. על מנת להימנע מתיאורים חוזרים ולמען הסדר הטוב, מתוך עדותה הראשית של המתלוננת, נשלף תיאורה ביחס לכל אירוע כשלחלק הארי של האירועים ניתן שם לאירוע על מנת להקל במעקב אחר הדברים והשתלשלותם (כפי שנעשה במהלך הדיונים וסיכומי הצדדים).

אירוע מיום 10.8.19 - צימר בצפון

11. לבקשת ב"כ המאשימה לפרט באירועי האלימות עליהם דיווחה במשטרה מסרה המתלוננת כי "הכל" התחיל ביום הולדת, 10.8.19 אז נסעו לחופשה בצימר בצפון. הנאשם לא מצא מקום בו יוכל למלא "ווינר" וכשהגיעו לצימר החל לצעוק " **העיף עלי דברים והכניס לי את הראש למים של הג'קוזי, הוציא אותי מהצימר**". משהתבקשה לתאר את הסיטואציה במהלכה הכניס את ראשה לתוך המים בג'קוזי סיפרה: "**הג'קוזי היה מלא ולפני כן הוא העיף עלי שקית זבל שלמה, הכניס לי את הראש לג'קוזי במטרה לחנוק אותי ולאחר מכן הוציא אותי מחוץ לצימר כדי ללכת ברגל והתחיל לצעוק, אני ארצח אותך את חוזרת היום בארון קבורה והכל מופיע בסרטון. בעל הצימר שמע את הצרחות שהיו בדרך והנאשם התחיל לדחוף אותי לכיוון היער ליד הצימר**".

בשלב זה פרצה המתלוננת בבכי בתוך כך סיפרה כי הגיע בעל הצימר והיא חששה כי הנאשם יעשה משהו ועל כן אמרה לבעל הצימר שהכל בסדר ורק שימשיך בדרכו. בהמשך הוסיפה וסיפרה כי לאחר שחזרו לצימר, הנאשם " **פשוט התחרפן אני באמת לא יודעת מה עשיתי. חנק אותי השתגע, יש סרטונים שמדברים בעד עצמם**".

במהלך חקירתה הראשית הוצגו למתלוננת הסרטונים/צילומים אותם הסריטה והקליטה בעצמה.

עדותה של המתלוננת את התרחשות האירועים בחופשתם בצימר בצפון נעדרת תיאור עובדתי מספק של הנסיבות, לרבות אופן ביצוע מעשי האלימות כלפיה. עדות המתלוננת הייתה מבולבלת, נעדרת סדר ורצף ודלה בפרטים מהותיים. עם זאת עדותה נתמכת בראיה חיצונית מסייעת המתיישבת עם מרבית העובדות המתוארות בכתב האישום ביחס לאירוע הנוכחי ואשר אינה מותירה ספק כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו כמפורט בכתב האישום ביחס לאירוע זה. הראיה המסייעת היא בדמות סרטונים שצילמה המתלוננת באמצעות המכשיר הנייד שלה, בסתר ושלא בידעת הנאשם, ואותם העבירה לחוקרת אלינור אשר ריכזה את כלל הסרטונים שהעבירה לידיה המתלוננת בדיסק שהוגש וסומן ת/3.

בכל הנוגע להתרחשויות האלימות בעת שבני הזוג שהו בחופשה בצימר בצפון, הוצגו בפני המתלוננת 4 סרטונים בהם חזרתי לצפות ולשמוע:

סרטון 09:26:30 - מתעד את הדרך לצימר ברכב בו נסעו הנאשם והמתלוננת אשר נזכיר היא זו שמצלמת בסתר את ההתרחשות. הנאשם נראה כשהוא יושב במושב ליד הנהג, לחוץ מאוד צועק לעבר המתלוננת אשר נראה כי מסרבת להניע את הרכב. תוך שהוא מקלל את המתלונן הנאשם מבקש ומפציר במתלוננת להניע את הרכב נוכח שחם לו והוא מזיע, המתלוננת בתגובה מבקשת ממנו להירגע קודם שתתניע את הרכב, מה שגורם לנאשם להתעצבן עוד יותר, הוא ממשיך לקלל ולגדף אותה, והמתלוננת חוזרת ודורשת ממנו להירגע. בשלב מסיים הנאשם פותח את הדלת יוצא מהרכב ומאיים לשבור את המכשיר הנייד שלו והמתלוננת בתגובה צורחת לעברו: **"כנס לאוטו כוס אמ אמק ערס יה מזדיין אחד"**.

סרטון 09:25:40 - מתעד את הנאשם והמתלוננת הולכים ברחוב, מחוץ לצימר. הנאשם נראה לפרקים אולם נשמע עצבני מאוד לאורך כל הסרטון וכשהוא מגדף, מקלל ומאיים על המתלוננת אשר חוזרת ושואלת אותו בין היתר: "מה אתה רוצה ממני", "מה עשיתי לך" מבקשת ממנו שלא לצעוק ברחוב בשים לב לעוברי אורח במקום. הנאשם נשמע מדבר על כך שבגלל קמצנותה נמנע ממנו להמר במשחק "ווינר" שעלותו 50 שקלים. לאורך כל הדרך הנאשם הולך לפני המתלוננת, אשר נזכיר היא שמצלמת את ההתרחשות, מדי פעם ניתן לראות את הנאשם אשר באחת הפעמים נצפה כשהוא משליך לעבר המתלוננת אבן, מושך אותה, ובין יתר הקללות והאיומים הרבים כלפיה נשמע יורק לעברה ואומר לה: "כלבה, מסריחה, זונה", **"אני אקרע אותו ואותך.. בצימר אני אשבור אותך"**, "תפסיקי להתכתב עם החברות שלך יא מזדיינת, שרמוטה", **"בואי בואי תראי איזה פיצוצים את מקבלת"**. הנאשם מוסיף ואומר למתלוננת: **"אני יקמט אותך...יה שרלילה, בואי אני מכניס לך את המפתח בעין, אני קושר אותך ביער עכשיו..."**, **"רצית לראות את נהר הירדן בואי אני אראה לך אותו מבפנים..."**, מושך את המתלוננת, **"אני חם אני אומר לך יהיה פה בלגן, אני אפתח אותך"**, **"תסתמי את הפה אני אדקור אותך בכל הגוף.."**. בשלב מאוחר יותר (דקה 04:55) מתקרב רכב בו הנהג (בעל הצימר) ולאחר שזה עזב את המקום, נשמע הנאשם מאיים על המתלוננת: **"את גמורה, אני אומר לך את גמורה.. בואי לחדר אני אראה לך מה זה" והיא בתגובה: "י' אתה לא מרביץ לי שם או עושה בלגן יזמינו לך משטרה" והנאשם עונה לה: "היום יהיה פה רצח"**.

סרטון 09:26:35 - המשך הסרטון לעיל ובו הנאשם נשמע מאיים על המתלוננת **"היום אני מבטיח לך שהצימר נשבר... על 50 ₪ התקמצנת ... היום את יוצאת מפה בארון קבורה..."**.

סרטון 09:29:13 - הנאשם והמתלוננת שוהים בתוך הצימר. הנאשם נשמע פונה למתלוננת ומבקש כי יעזבו מיד את הצימר ואם לא תזדרז להתארגן הוא יסע לבד מהמקום. הנאשם נשמע לחוץ ועצבני מאוד כשהמשך מאשר למתלוננת כי רצונו לעזוב את הצימר והתנהגותו כלפיה היא בשל כך שמנעה ממנו בקמצנותה למלא ווינר. הנאשם נשמע צועק לעבר המתלוננת **"קומי קומי אני לא רוצה להיות דקה פה.."** מקלל את המתלוננת והיא בתגובה **"בן זונה, נתתי לך כל מה שיש לי ואתה מתחשבן איתי על 50 שקל יה דבע"**. בהמשך חוזר ומבקש ממנה כי לא תדבר איתו ולא תפנה אליו אולם חוזר ומקלל אותה ואומר כי ככל שבעל הצימר יגיע אליהם הוא יחטוף כאפה כי הוא חם עליו. לציין כי הסרטון בעיקר מתעד קולית את חלופי הדברים בין המתלוננת לנאשם, כשבשלב מסוים ניתן לראות בחטף את הנאשם מושך מהמתלוננת שמיכה וצועק עליה.

עדות נאשם- בחקירתו הראשית מסר כי הרקע להתנהגות העצבנית שלו בזמן שהיו ברכב היה בשל טעות בניווט של המתלוננת את הדרך לצימר ועל כך שנסעה בדרך אחרת מזו שרצה, אם כי בהמשך ולאחר שהגיעו לצימר הכל היה בסדר עד שלמחרת לקח את מפתחות הרכב ויצא מהצימר וכשחזר והבין כי בכוונתה לעזוב אחז בזוודה שארזה וזרק אותה לעברה, משך אותה ובתוך כך אמר לה "את לא הולכת בואי נשב לדבר" (פרוטוקול 12.09.21 עמ' 70, ש' 24-29).

בחקירתו הנגדית, מזער הנאשם בהתרחשות האלימה בתוך הצימר ומחוצה לו, אם כי בהמשך ולאחר שהוטחו בפניו הסרטונים כאמור, הודה הנאשם כי ברקע האירועים במהלך חופשתם במועד הנ"ל וכמתואר בכתב האישום היא העובדה כי לא מצא מקום באזור בו יוכל למלא טופס "ווינר" (פרוטוקול מיום 12.09.21 עמ' 83-84, עמ' 86 ש' 30-32).

הנאשם הודה בחקירתו הנגדית כי קילל ואיים על המתלוננת כמפורט ומיוחס לו בכתב האישום (עמ' 75 ש' 27-34, עמ' 76 ש' 1). בהמשך גם הודה באלימות פיזית כלפי המתלוננת בעת ששהו בצימר. הודה כי זרק לעברה מזוודה, חפצים, משך אותה וטלטל את ידה. כן הודה כי מחוץ לצימר משך אותה לעבר הצימר כמתואר ברישא בסעיף 3 לעובדות כתב האישום (עמ' 76 ש' 23-28), ושזרק לעברה אבן (עמ' 85-87). למעשה, מודה הנאשם בכלל האיומים המיוחסים לו כלפי המתלוננת וכן מודה הוא באלימות הפיזית כלפי המתלוננת כנטען כלפיו, למעט כי הכניס את ראשה של המתלוננת לג'קוזי. בהקשר זה, בחקירתו במשטרה הכחיש את המיוחס לו וכך בחקירתו הראשית: **"לא היה ולא נברא דבר כזה"**.

בחקירתו הנגדית, הכחיש הנאשם כי דחף את ראשה של המתלוננת לתוך הג'קוזי והכחיש כל קשר בין טענתה זו לאימו כי יראה לה את נהר הירדן מבפנים. **"לא היה ולא נברא ואל תכניסי את נהר הירדן לצימר. הגעתי להוכחות רק בגלל הדברים האלה"** בהמשך אישר כי המתלוננת צודקת "בהרבה דברים" אבל בעניין זה ועוד אחרים היא משקרת: **"יש 4 דברים שלא עשיתי אותם, אם זה גלגלת פיצה, הטבעתי לה את הראש בג'קוזי, אם זה כבל מאריך, והכרית. גם בבית נועם אמרתי שלא עשיתי את זה, בגלל זה הגעתי להוכחות"**. משהוטח בו כי לא ניתן להאמין לגרסתו שכן הכחיש את המיוחס לו במהלך חקירתו במשטרה, השיב הנאשם: **"אני אף פעם לא הכחשתי את האיומים, יש הכל בטלפון איך אני יכול להכחיש, מראים לי הכל בפנים. אני מכחיש את הדברים של הטבעה שהיא אומרת, הכבל מאריך, את הדברים האלו כי באמת זה לא היה. התנהגתי חרא אני יודע את זה, אני שילמתי על זה ואני עוד אשלם על זה"** (עמ' 87, ש' 1-19).

לא נמצא ראיה ישירה לכך כי הנאשם הכניס את ראשה של המתלוננת לתוך הג'קוזי שהיה מלא מים, עם זאת, איני מוצאת בהקשר זה להעדיף את גרסת הנאשם אשר התנהגותו האגרסיבית והאלימה כל כך מחוץ לצימר ובתוך הצימר המתועדות בסרטונים לעיל, לרבות אמירות כמו: "בואי בואי לחדר אני אראה לך מה זה" ו- "אני יראה לך את נהר הירדן מבפנים" מתיישבים יותר עם עדות המתלוננת ושלא נמצא פגם וסתירות בעדותה מצאתי להעדיפה על פני עדות הנאשם, אשר יש לומר החל להודות במעשיו עת הוטחו בפניו פעם אחר פעם הסרטונים המדברים בעד עצמם.

מכלל הראיות שבאו לפני הוכח מעבר לכל ספק כי הנאשם איים וחזר ואיים על המתלוננת במהלך שהותם בצימר בצפון ביום 10.8.19 כמפורט בכתב האישום. עוד הוכח מעבר לכל ספק כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שמשך אותה

בכוח מחוץ לצימר ומשך אותה בתוך הצימר שם גם הוסיף והשליך לעברה חפצים, טלטל את ידיה והכניס את ראשה לתוך הגקוזי שהיה מלא מים.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם באיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן : החוק) ובעבירה של תקיפה סתם- בת זוג, לפי סעיף 382(ג) בחוק.

אירוע מיום 18.9.19 - גרם המדרגות

12. על פי העובדות (סעיף 4) ביום 18.9.19 במהלך יוכוח שהתגלע בין השניים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה באמצעות ידיו ודחף אותה כך שנפלה במדרגות והמשיך להכות אותה לאחר נפילתה.

אין חולק בין הצדדים כי האירוע התרחש בגרם המדרגות שבתוך הדירה. אין גם חולק כי הנאשם נחבל בפניו במהלך האירוע וכי הרקע להתרחשותו הוא שיחה שקיימה המתלוננת עם חבר של הנאשם, אביחי, בניגוד לרצונו ובקשתו של הנאשם להימנע מכך.

במהלך עדותה הראשית הוצג למתלוננת סרטון . 09.26.35. כאן המקום לציין כי למעט פעם אחת בה נראים באופן חטוף הנאשם והמתלוננת, הסרטון מתעד קטעי שמע בלבד. המתלוננת התבקשה בחקירתה הראשית לספר איפה ומה קרה וכך תיארה:

"כל זה היה במדרגות ... איזה עשרים שלושים מדרגות ... הוא דפק בדלת נכנס לבית לפני כן דיברתי עם מישהו מהעבודה שלו בשם אביחי, פתח את הדלת שאני פתחתי והוא בא לכיווני, הכל היה במדרגות הוא דחף אותי ובעצמו קיבל מכה. שמעו אותי צועקת איי איי. חשוב לי לציין את כל הסרטונים בהתחלה צילמתי לא כדי להראות למשטרה אלא כדי להראות לו איך הוא מתנהג אז אין לי אינטרס לשקר. ואז הוא עלה למעלה ואני נשארתי במקום ואז הוא אמר אני אפתח לך את הפנים וכן הלאה כל האיומים האלה. כשהוא חזר למטה הוא דחף אותי והוריד אותי ולקח לי את הטלפון, ניסיתי לקחת את הטלפון כי פחדתי שהוא ידע שאני מצלמת אותו והוא יצא. הוא היה באמצע עבודה" (עמ' 22, ש' 12-20).

הצילום באיכות ירודה ולמעט פעם או פעמיים בהם נראה הנאשם במדרגות כמעט שלא ניתן לראות התרחשות האירוע אלא ובעיקר ניתן לשמוע את הצדדים. צפייה (ככל שניתן) ושמיעת האירוע מעלה כי תיאורה של המתלוננת את האירוע אינו מדויק וחסר פרטים ביחס לחלקה באירוע והשתלשלותו.

הדברים האמורים נכונים גם ביחס לתיאור המאשימה את האירוע הנוכחי בכתב האישום וביחס לרישום האירוע בדוח הצפייה (ת/8).

בתחילת הסרטון נשמעות דפיקות חזקות על דלת הכניסה לדירה ומיד סמוך לכך נשמעת המתלוננת צועקת לעבר הנאשם הנמצא מעבר לדלת: **" מה אתה רוצה, וואו, בספר תורה, י' אני אזיין אותך"**. המתלוננת מסרבת לפתוח את הדלת אם כי סמוך לאחר מכן פתחה את הדלת. הנאשם נשמע עצבני מאוד, מתנהל ויכוח קצר בין השניים על כך

שהמתלוננת התקשרה לחבר לעבודה של הנאשם, המתלוננת נשמעת אומרת לנאשם: **"עוף מפה, לא עשיתי לך כלום, עוף מפה, לא עשיתי לך כלום"**. נשמע שהנאשם דוחף את המתלוננת אשר אומרת **"איי איי, אל תיגע בי לא עשיתי לך כלום"**. בהמשך הנאשם מקלל את המתלוננת ודורש ממנה לקום (ככל הנראה התיישבה על אחת המדרגות) אחרת יזרוק דברים במדרגות. נשמעים קולות מאבק בין השניים במהלכו הנאשם אומר למתלוננת **"אני אנפץ לך את הפנים" ונראה בחטף כשהוא מתקרב לעברה של המתלוננת וחובט בה**. המתלוננת בתגובה צועקת לעברו: **"עוף מפה, לך מפה נמאס לי לחיות בפחד"** ובהמשך, בטון נחוש ומאיים חוזרת ואומרת **" תביא את הטלפון, תביא לי את הטלפון"**. נשמעים קולות מאבק בין השניים, כשבשלב זה, על רקע ניסיונה של המתלוננת להחזיר לעצמה את המכשיר הנייד שלה, המתלוננת דוחפת את הנאשם (ראו גם בת/8 מזכר/ דוח צפייה של השוטרת אלינור דהן אשר מציינת כי נשמע שהמתלוננת "דוחפת את י") נשמעת חבטה, נשמעים השניים אומרים "איי איי" והנאשם שככל הנראה נפל ונחבט נשמע גם אומר **" פתחת לי את הפנים, הוצאת לי דם מהראש"** ובהמשך נראה (בחטף) כשהוא מניף ידו לעבר המתלוננת.

בחקירה הנגדית שוב הוצג סרטון **09.26.35** בפני המתלוננת והיא נשאלה ארוכות בקשר להתרחשות. משהתבקשה להצביע על שלב בו נשמע או נראה הנאשם דוחף אותה במדרגות, המתלוננת לא טענה כי דחף אותה ולמעשה נמנעה מלהשיב ישירות: **"אני אמרתי ששומעים אותי צועקת איי איי"** (עמ' 36, ש' 24). לשאלה מה היא אמרה לנאשם במהלך האירוע, השיבה **"אני אזיין אותך"** (עמ' 36, ש' 26), ובהמשך אישרה כי הנאשם נפצע בפניו ובראשו במהלך האירוע: **"כן וירד לו דם כי הוא הפיל אותו למדרגות ושנינו אמרנו איי באותה שנייה. נפלנו שנינו והוא קיבל מכה. הוא איים עליי אמר לי קומי"** (עמ' 37, ש' 1-2). (8-12).

עדות המתלוננת בנוגע לאירוע כולו לא הייתה סדורה ולמעשה הסתמכה על קולות שנשמעו במהלך הצפייה בסרטון, כך בחקירתה הראשית וכך בחקירתה הנגדית. בכל מקרה, נשמע ואין חולק כי מיד לאחר כניסתו לדירה הנאשם דוחף את המתלוננת שאומרת **"איי איי"** ובהמשך, נשמע מאיים עליה **"אני אנפץ לך את הפנים"**. עם זאת, אין בתיאור המתלוננת בבית המשפט ואין בשמע הדברים מתוך הסרטון שהוצג, כדי לבסס קביעה כי הנאשם דחף את המתלוננת עת היו במדרגות כנטען נגדו בכתב האישום. מדברי המתלוננת בחקירה הנגדית, ושמיעה חוזרת של הסרטון ניתן ללמוד כי במהלך ניסיונה הנחוש לקחת את המכשיר הנייד שלה מידי הנאשם נוכח חששה כי יגלה כי היא מסריטה ומקליטה אותו, המתלוננת דוחפת את הנאשם ושניהם מעדו כשהנאשם נפצע בפניו ובראשו: **"שנינו אמרנו איי באותה שנייה, נפלנו שנינו והוא קיבל מכה"**.

בחקירתו הראשית אישר הנאשם כי העימות בינו לבין המתלוננת בחדר המדרגות ארע על רקע שיחת המתלוננת עם חברו בניגוד לרצונו, וכי בהגיעו לדירה סירבה המתלוננת לפתוח את דלת הדירה וכשפתחה חסמה את דרכו ובהמשך שנהם נפלו במדרגות והוא נחבל בפניו ומצחו. הנאשם אישר כי דחף את המתלוננת על מנת להזיז אותה מדרכו, וכי אחז בידיה כשבקשה להכותו, והוסיף כי התנהלות שכזו הייתה הודנית (ע"מ 71, ש' 15). **בחקירתו הנגדית** אישר כי לקח את המכשיר הנייד מידי המתלוננת, הודה כי בעט בדלת, קילל ודחף את המתלוננת. בהמשך, עת הוצג הסרטון הודה כי איים עליה באומרו שינפץ לה את הפנים. למעשה מודה הנאשם כי דחף את המתלוננת ואיים עליה כמפורט בסעיף האישום. בהקשר זה יש לומר כי שלא כטענת המאשימה, בחקירתו הנגדית הנאשם לא מזער ממעשיו בתיאורו את האירוע שכלל דחיפות ו"הזזות בידיים" הודניות, שכן על פי הסרטון שהוצג ובעיקר נשמע, עולה שאכן כך היה והדברים מקבלים גיבוי גם בחקירתה הנגדית של המתלוננת כאמור (ע"מ 87-88).

סיכום הדברים האמורים - נמצא והוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה סמוך לאחר שנכנס לדירה ובהמשך כשהם במדרגות הכה בה באמצעות ידיו. אשר על כן **אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם- בת זוג, לפי סעיף 382(ג).**

אירוע מיום 15.10.2019 - המטומות ברגליים

13. על פי העובדות (סעיפים 5-6 בכתב האישום), מיוחס לנאשם כי במהלך ויכוח שהתגלע בינו לבין המתלוננת בשעת לילה של יום 15.10.19, תקף את המתלוננת באמצעות ידיו וגרם לחבלות של ממש, בדמות המטומות ברגליה.

בהקשר לאירוע זה מסרה המתלוננת בעדותה הראשית כי הנאשם תקף אותה נוכח שלא העירה אותו באמצע הלילה כפי שקבעו בניהם ועל מנת שיכול להשתתף במשחק הימורים שנקרא "ביטים". המתלוננת הסבירה כי הנאשם הימר באתר אינטרנט אשר נקרא "ביטים" במסגרתו משחקים משלישי לשלישי " על מנת להשיב חובותיו". המתלוננת סיפרה כי נרדמה ומשכך נבצר ממנה להעיר את הנאשם, מה שהוביל להתנהגות האלימה כלפיה.

במהלך חקירתה הראשית הוצג למתלוננת סרטון **אירוע 09:29:14 (ת/3)** והיא התבקשה לתאר את האירוע נשוא הקשור לסרטון. המתלוננת סיפרה כי האירוע התרחש בחדר השינה, היא רצתה לישון אולם הנאשם סירב לאפשר לה: **" אני שמתי את השמיכה והוא לקח את השמיכה , הוא דחף אותי ואני דחפתי אותו והמשיך לדחוף אותי ולא נתן לי לישון".** בהמשך הוסיפה כי הנאשם סטר לה והיא החזירה לו וגם דחפה אותו ממנה באמצעות ידיה(עמ' 23, ש' 10-13).

בסרטון 09:29:14 (ת/3) ניתן לראות את המתלוננת שוכבת במיטה, נשמעת בוכה ונסערת ובתוך כך צועקת לעבר הנאשם: **" אל תיגע בי, אל תיגע בי".** הנאשם נצפה כשהוא אוחז בידו חפץ ומרים ידו בתנועה מאיימת לכיוון המתלוננת, אומר לה **"שתקי יא בת זונה",** מניח את החפץ ואומר למתלוננת **"עופי מפה, יא זונה, שרמוטה".** המתלוננת מניפה רגליה לעבר הנאשם על מנת להדוף את הנאשם מעליה וצועקת בבכי: **"אני אזמין לך משטרה ולא ארחם עלייך יא זונה של כסף".** שוב חילופי דברים בגדרם מבקש הנאשם מהמתלוננת שתעזוב את הדירה והיא בתגובה: **"עוף מפה, הכאבת לי יא בן זונה, עוף מפה" ולאחר מכן צועקת "הצילו".** הנאשם נצפה עוזב את החדר ואז המתלוננת ניגשת לכיוונו. שוב שמע עימות בין השניים במהלכו הנאשם אומר למתלוננת "את תקבלי בוקס" והיא אומרת לו בבכי **"תרביץ לי, תרביץ לי, פה".** הנאשם נשמע אומר לה שהיא מסריחה ובתגובה המתלוננת אומרת לו "למה? כי אין לי כסף?". לאחר מכן המתלוננת חוזרת למיטה ואז הנאשם נצפה כשהוא חוזר ועולה עליה בזמן שהיא בוכה וצועקת.

בנוסף הוצג למתלוננת סרטון **מספר 09:25:57 (ת/3)** אותו צילמה המתלוננת תוך שהיא מתעדת המטומות על רגליה ועל ידיה, חלק מהן נראות "ישנות" וחלק מהן, בברך ובירך נראות "טריות".

בחקירתה הנגדית חזרה וטענה המתלוננת כי הנאשם הוא זה שגרם לחבלות שתיעדה על גופה ואישרה כי צילמה את עצמה ביום 16.10.19 אם כי לא זכרה האם מדובר בחבלות שגרם לה הנאשם באירוע מיום 15.10.19 :

"אני לא יודעת לקשר בין סרטון לאירוע ולכן העברתי את זה למשטרה והמשטרה והייצוג המשפטי יעשו את העבודה שלהם, אני לא אמורה לזכור. את רוצה לשאול אותי תראי לי את הסרטון והתאריך. כשביהמ"ש אומר לי שראיתי את הסרטון אני אומרת שאני לא זוכרת. אני גם לא זוכרת את התאריך שבו צילמתי את הסרטון. אני העברתי למשטרה ושהם יעשו את העבודה שלהם" (עמ' 44 , ש' 5-1)

בעדותו במשטרה בהקשר לאירוע הנוכחי הוצג לנאשם הסרטון מתאריך 15.10.19 והוא נשאל מה רואים בסרטון והשיב כי מדובר בוויכוחים ושלא הרביץ לה ולא בוקס ולא שום דבר אחר, רק קללות ולאחר חצי שעה היו מתפייסים (עמ' 6, ש' 133-134). לעומת האמור, **בעדותו בבית המשפט** אישר בחקירתו הראשית כי התגלע בינו לבין המתלוננת וויכוח על רקע שהמתלוננת לא העירה אותו בשעה 04:00 כפי שקבעו. לטענתו בקש להעירו לצורך צפייה במשחק ספורט ולא במשחק הימורים. לטענתו, נוכח שכעס והתעצבן, החליט להפריע את מנוחת המתלוננת ועל כן משך את השמיכה ממנה, הפך עליה את מזרון המיטה ואמר לה שהיום הם לא ישנים (פרוטוקול 12.09.21, ע"מ 89, ש' 11-15). הנאשם גם אישר כי האירוע התרחש ביום שלישי אך שב וטען כי דובר במשחק ספורט ללא הימורים. **בחקירתו הנגדית**, לאחר שהוצג בפניו הסרטון, אישר כי הסרטון קשור לאירוע הנוכחי ועוד אישר כי הוא נצפה אחוז בחפץ ומניף אותו לעבר המתלוננת בעודה שוכבת על המיטה. עוד אישר כי הוא נשמע אומר למתלוננת כי ייתן לה "בוקס". לצד האמור, חזר והכחיש נמרצות כי בעט בה או כי הכה אותה באמצעות ידיו, והוסיף כי גם היא הכתה אותו במהלך אירוע זה כמו באירועים אחרים.

ברי הוא כי אין בטענת הנאשם לפיה המתלוננת הכתה אותו (כפי שהעידה בעצמה) כדי לשנות ממצב הדברים לפיהם דחף מספר פעמים את המתלוננת, אחז בה בכוח, הפך את המזרון בעת שהיא ישנה, ובתוך כך איים עליה כי ייתן לה מכת בוקס. מהסרטון נלמד כי המתלוננת נסערת ובוכה במהלך כל האירוע שאותו אמנם היא צילמה באמצעות המכשיר הנייד שלה שהיה מוסתר (מסביר העדר תיעוד ויזואלי של האירוע) אולם התיעוד הקולי של האירוע לצד עדותו של הנאשם בחקירה הנגדית התומך בחלק ניכר בעדותה מתלוננת, מהווים תשתית ראייתית מספקת לבסס קביעה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלוננת במהלך האירוע הנדון, בכך שדחף אותה, אחז בגופה בכוח על מנת למנוע התנגדותה למעשיו, הכה בה באמצעות ידיו, משך ממנה את השמיכה והפך את המזרון עליו ישנה, ובתוך כך גרם לחבלות בדמות המטומות ברגליה - **אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש-בת זוג, לפי סעיף 382 (ג) בחוק העונשין.**

אירוע מיום 16.10.2019 - חבלה באמצעות סכין

14. על פי העובדות (סעיפים 7-8 בכתב האישום), במהלך ויכוח שהתגלע בין השניים ביום 16.10.19 נטל הנאשם סכין מטבח ופצע את המתלוננת בירכיה וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות של ממש בדמות שריטות מדממות בירכיה.

התשתית הראייתית עליה מבקשת המאשימה לבסס הרשעת הנאשם היא עדותה של המתלוננת הנתמכת בת/3 הכולל סרטון אירוע 09:25:57 בו המתלוננת מתעדת שריטות/חתכים בירך הפנימית שמאלית של המתלוננת וכן חבלות בדמות המטומות על גבי רגליה וידיה. **בחקירתה הראשית**, לא זכרה המתלוננת את התאריך בו התרחש האירוע: **"באחד המקרים לא זוכרת מתי זה היה"** (עמ' 21, ש' 21), ואת האירוע תיארה בשני משפטים קצרים: **"...באחד מהמקרים הוא בעט בי הייתי על הרצפה הוא היה עם סכין רואים את הדם ואת כל החבלות. עד היום הרגליים שלי מצולקות. זה קרה בבית"** (עמ' 21, ש' 23-24). בהמשך הוצג בפניה צילום מסרטון **09:25:57 (ת/3)** והמתלוננת אישרה כי הנאשם הוא זה שגרם לאותן שריטות בירך הפנימית השמאלית שלה.

בחקירתה הנגדית התבקשה לתאר כיצד הנאשם חתך עם סכין את אותן חתכים בירך הפנימית שלה, והשיבה: **"אני לא זוכרת. אני הייתי מעורפלת בצורה שאי אפשר להסביר את זה"** (עמ' 39, ש' 25). משהתבקשה לתאר את האירוע והשתלשלותו בכלל, שוב השיבה שאינה זוכרת:

"אני לא זוכרת תאריכים מתי הוא בעט בי, זה רואים בסרטון את הרגליים שלי מלא בכחולים, הייתי על הרצפה. כמו שאמרתי לפני שהיינו בחדר, אתה רוצה להרביץ לי תרביץ לי, כבר לא היה לי כוח הייתי 14 ק"ג פחות. פשוט נתתי לזה לקרות אני לא זוכרת את המקרה. אני זוכרת שהייתי מוטלת על הרצפה" (עמ' 39, ש' 27-31).

הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה ביום 1.4.20 מכל וכל את האירוע. לשאלת החוקר האם הייתה סיטואציה בה לקח סכין ושרט אותה השיב כי **"בחיים לא היה דבר כזה. אני בחיים לא הרמתי עליה סכין"** (עמ' 5, ש' 129). החוקר הציג בפניו סרטון מיום 16.10.19 ולשאלה רואים בסרטון, השיב כי הוא מעולם לא גרם לחבלות והוסיף כי **"היא עושה לעצמה דברים"** "ומפילה" עליו. לטענתו הגם שנהג כלפיה באופן אלים הוא לעולם לא עשה מעשה שכזה (עמ' 5, ש' 131). **בעדותו בבית המשפט** חזר הנאשם והכחיש כי תקף את המתלוננת באמצעות הסכין וגרם לה לחבלות. בחקירתו הראשית, כמו בחקירתו במשטרה טען כי המתלוננת פצעה את עצמה כפי שנהגה לעשות בזמן שהייתה בורחת למקלחת עם סכין ומאיימת שתפגע בעצמה:

"אני אומר לך את האמת, באמת שלא היה דבר כזה כי איך אני יכול לקחת סכין ולבוא ולעשות לה ככה, איך זה באמת אחד הדברים שהחלטתי לבוא להוכחות. אני היום אחרי הליך טיפולי שנה, לקחתי אחריות לעל כל המעשים שלי, גם שם אמרתי שהגעתי להוכחות אך ורק בגלל הדברים האלה שמייחסים לי חניקה באמצעות כבל מאריך, כרית, הטבעה בג'קוזי, זה הדברים שבאמת באתי לפה שבוא נראה אם אפשר למצוא את הצדק, ואני עדיין עומד על זה שאני לא עשיתי את זה" (עמ' 71, ש' 18-22).

בחקירתו הנגדית, בהקשר זה מסר: **"גם אני שואל, אני אחתוך אותה ככה, חאלס קצת היגיון, אני לא עשיתי לה את הסימנים האלה ברגליים. לא עשיתי"**. לשאלה האם היא עשתה לעצמה, השיב: **"כן עשתה לעצמה, כמו שניסתה להתאבד ולשתות כדורים ולתלות עצמה עם כבל"**.

לשאלה חוזרת של המאשימה בהקשר לאירוע חזר וטען: " עניתי לך עכשיו, בחיים לא חתכתי אותה עם סכין, בחיים". משהוצגה לו תמונה מסרטון 09.25.57 בה מתועדות השריטות על גבי ירכה הפנימית של המתלוננת, השיב: "אז בואי אני אגיד לך, את רואה את הסימנים בצד שמאל של הירך אלו סימנים שט' עשתה לעצמה, זה נמצא פה. היא הייתה עושה את זה, היא הייתה בורחת למקלחת עם סכין ומאיימת עלי והייתה עושה ככה וככה, (הנאשם נעמד ומצביע עם ידו על הצוואר ועל פנים הירך הפנימי). איך אני יכול לעשות לה את השריטות באופן הזה".

ב"כ התביעה טענה בסיכומיה כי גרסת הנאשם בבית המשפט הינה גרסה כבושה אשר הולדתה על רקע טענת ב"כ ביחס למיקום החתכים, ועל כן אין לתת לה כל משקל, וכי שגרסה זו אינה מתיישבת עם עדות המתלוננת לפיה במהלך האירוע היא הייתה שרועה על הרצפה בפוזיציה המסבירה את מיקום השריטות/חתכים. אשר לטענת הנאשם כי המתלוננת נהגה לפגוע בעצמה, טענה התובעת כי גם זו אינה מתיישבת עם דבריו בחקירה הנגדית, לפיהם אהב את המתלוננת, דאג לה אולם לא עשה דבר למנוע לחזור ולעשות כן, וכי טענתו כי לא היה לו למי לפנות בעניין גם היא אינה מתיישבת עם יתר העדויות בתיק (12.09.21).

ב"כ הנאשם בסיכומיה בעניין טענה בהקשר זה כי לא רק שהמתלוננת לא זכרה את מועד האירוע, אלא גם בלבנה בעדותה בין האירוע מיום 15.10.19 (המטומה ברגליים) לבין האירוע הנוכחי כפי המיוחס לו בכתב האישום.

עיון בצילום המתעד את החבלות מראה מספר שריטות בירך הפנימית של המתלוננת. אורכן כ 10-12 ס"מ, והן כמעט סדורות האחת לצד השנייה, והשאלה המתבקשת הינה, הכיצד בעיצומו של אירוע אלים במיוחד שהחל לטענת המתלוננת בבעיטות שבעט הנאשם ברגליה, בטנה וגבה עד עלפון חושים בעודה שכובה על הרצפה - יכול היה הנאשם - לגרום לפגיעה בדמות מספר שריטות כמעט זהות ושטחיות באותה מידה ואשר השכל הישר והיגיון הבריא מחייבים מסקנה כי ביצוען היה מחושב וזהיר ובעוד שרגליה של המתלוננת חשופות ופתוחות לרווחה, כשבהקשר זה, לשאלה האם הנאשם פתח את רגליה והחל לחתוך באמצעות סכין בחלק הפנימי של הירך שלה, התחמקה המתלוננת ממתן תשובה ישירה וכל שמסרה היה כי הייתה מוטלת על הרצפה (עמ' 40, ש' 24).

לשאלת ב"כ הנאשם הכיצד אינה זוכרת את האירוע במהלכו נחתכה בחלק הפנימי של הרגליים השיבה שהייתה כמעט חסרת הכרה והייתה "מעורפלת בטירוף" (עמ' 40, ש' 19). העובדה כי המתלוננת לא זכרה את האירוע ולא ידעה למסור פרטים אודות השתלשלותו מעלה גם היא תמיהה ושאלה - הכיצד אינה זוכרת אירוע כה אלים, שעל פי טענתה יכול שהתרחש ביום 15.10.19 או ביום 16.10.19, בעוד שהטיבה לזכור פרטים רבים אותם תיארה בקשר עם האירוע מיום 15.10.19 (המטומות ברגליים).

המתלוננת צמצמה בפרטים בקשר לאירוע בכלל ונמנעה מלפרט הכיצד הגיעה למצב בו הייתה שרועה על הרצפה במצב שאפשר לנאשם לגהור מעליה משך זמן שנדרש לחתוך בבשרה חתכים לא קצרים, האחד ליד השני, כולם שטחיים. המתלוננת לא טענה כי איבדה את הכרתה אלא כי הייתה מעורפלת, והגם שנניח שכך היה, מצופה היה כי בעדותה תתייחס לתחושות והכאבים מהם סבלה בכל חתך וחתך שעשה בה הנאשם, שהרי לא מדובר בשריטה אחת שנעשתה באבחה אחת. העדר התייחסות המתלוננת כשלעצמו בעייתי ומחדד גם הוא בבעייתיות שבעדותה בעניין זה, ואני מתקשה לקבל את גרסתה בהקשר זה.

בעייתיות נוספת נמצא בטענת המתלוננת לבעיטות שלטענתה בעט בה הנאשם קודם שחתך בסכין בתוך ירכיה. **ראשית**, כתב האישום אינו מייחס לנאשם כי בעט במתלוננת במסגרת האירוע הנוכחי ובכלל האירועים. **שנית**, המתלוננת טענה: **" אני לא זוכרת תאריכים מתי הוא בעט בי, זה רואים בסרטון את הרגליים שלי מלא בכחולים, הייתי על הרצפה"**. הסרטון בו היא מצלמת את רגליה וידיה צולם בשירותי הדירה כשהיא לבדה ישובה ככל הנראה על האסלה. זאת ועוד המתלוננת מיחסת את החבלות מאירוע מיום 15.10.19, לאירוע הנוכחי שאת מועדו טענה כי אינה זוכרת ובעוד שבאירוע מיום 15.10.19 כתב האישום ייחס לנאשם כי גרם להמטומות ברגליה של המתלוננת באמצעות ידיו ולא בבעיטות ועת שהייתה במיטה בחדר ולא כטענתה על הרצפה. זאת ועוד, המתלוננת טענה לבעיטות בחלק העליון של בטנה, בגב, אולם ושלא כהרגלה במצבים כאלה, לא תיעדה חבלות ככל שהיו כאלה ובשים לב כי כן יעדה את החתכים בירך ביום 16.10.19 שעל פי טענת התביעה הוא יום האירוע.

התביעה בסיכומיה לאירוע הנוכחי, טענה כי קודם לפציעת הנאשם את המתלוננת באמצעות הסכין, הוא בעט בה עת הייתה שרועה על הרצפה מעורפלת, אולם התעלמה במפגיע מהעובדה כי כתב האישום אינו מייחס לנאשם כי בעט במתלוננת במהלך האירוע ובכלל. עוד בסיכומיה הפנתה לעדות המתלוננת אשר טענה כי הייתה כבר מיואשת מהמצב **"כבר לא היה לי כוח, הייתי 14 ק"ג פחות, פשוט נתתי לזה לקרות.. אני זוכרת שהייתי מוטלת על הרצפה, אני תשעה חודשים בטיפול כדי לשכוח"**. אלא, שדברי המתלוננת מוסיפים לבעייתיות שבעדותה בהקשר זה. לשאלת ב"כ הנאשם, האם הייתה במצב מעורפל לפני או אחרי התקיפה (לטענתה הנאשם בעט בה בעוד שוכבת ברצפה) השיבה, לאחר התקיפה. מכאן מתבקש היה כי המתלוננת תספק פרטים, לפחות בנוגע לראשית השתלשלות האירוע, כמו למשל, היכן בבית התרחש האירוע ואיך בכלל הגיעה לרצפה ועד כמה הייתה לבושה על מנת שתתאפשר לנאשם גישה לתוך ירכיה.

גם הסבר המתלוננת להעדר כל תגובה מצדה בזמן שהנאשם חותך בבשרה בנחת שריטה אחר שריטה, פעם אחר פעם : **" כבר לא היה לי כוח, הייתי 14 ק"ג פחות, פשוט נתתי לזה לקרות"** אינו מתיישב עם התנהלותה אל מול הנאשם במרבית הסרטונים בהם צפה בית המשפט, לרבות סרטון האירוע מיום 15.10.19 שהתרחשותו על פי כתב האישום הייתה יום קודם לאירוע הנוכחי. הדברים מקבלים משנה תוקף לאור התרשמות בית המשפט מהמתלוננת כאישה אסרטיבית אשר לא אחת, נוכח התנהגות הנאשם כלפיה, קודם לאירוע הנוכחי ולאחריו, לא שלבה ידיה, אלא סטרה, דחפה איימה קיללה ועלבה בו.

בנוסף לאמור, המתלוננת גם לא ידעה לתאר את הסכין בה ביצע הנאשם את החתכים בירכה ולא משום שהייתה מעורפלת כפי שטענה, אלא כי לטענתה **" יש לנו אלפי סכינים בבית "** (עמ' 40, ש' 16). המתלוננת לא ידעה לומר לעגן את האירוע בזמן מדויק והניחה כי התרחש ביום 15.10.19 או יום לאחר מכן ב 16.10.19 הוא היום בו תיעדה את כלל החבלות שעל גופה. לא רק זאת אלא שהמתלוננת לא ידעה למסור את פרטי האירוע כשהסברה לכך: **"אני זוכרת שהייתי מוטלת על הרצפה, אני תשעה חודשים בטיפול כדי לשכוח"**, אינו מתיישב עם מצב זיכרונה את הפרטים ביחס לאירוע מיום 15.10.19, לרבות שזכרה את אירוע הצימר שהתרחש מספר חודשים לאירוע הנדון.

גם אם נניח לטובתה כי אכן לא זכרה את רצף האירועים לרבות המועד המדויק בו התרחש האירוע הנוכחי, וגם אם לא זכרה את השתלשלותו ופרטיו, מתבקשת השאלה הכיזד לא זכרה כאב שחוותה נוכח שלצורך ביצוע השריטות היה על

הגורם להן לחזור ולחתוך על פני עור גופה של המתלוננת פעם אחר פעם, באופן איטי וזהיר, והכיצד תיאורה נעדר כל התייחסות לעצם הפגיעה הכאב והחוויה הקשה הכרוכה באירוע שכזה.

כאמור בפתח הדברים לאירוע הנוכחי, עדותה המתלוננת הייתה חסרה פרטים מהותיים ולא נתמכה בראיות חיצוניות וכשלעצמה אינה מתיישבת עם השכל הישר וההיגיון ומעוררת ספק. לא הוכח מעבר לכל ספק כי הנאשם הוא זה שחתך חתכים בדמות שריטות בפנים ירכה של המתלוננת באמצעות סכין, ועל כן, מחמת הספק, אני מזכה את הנאשם מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש כמיוחס לו בכתב האישום.

אירוע מיום 10.11.19 - איומים על המתלוננת ועל א'

15. על פי העובדות תאריך 10.11.19 איים הנאשם בפגיעה שלא כדין במתלוננת ובאדם נוסף ששמו א' בכך ששלח לה הודעת ווטצאפ (2/ת) בה כתב: "את וא' מתיים, שחוטים, גומר את שתיכם", וזאת אמר בכוונה להפחידה. בעדותה הראשית מסרה מתלוננת כי הרקע לאיומי הנאשם בטענתו כי היא וא' התמהמהו בכל הנוגע למכירה/ קנייה של הרכב ששימש אותם ורשום על שמה (ע"מ 23 ש' 23-26).

בחקירתו במשטרה אישר הנאשם את תוכן הדברים אם כי לטענתו הדברים נאמרו "בסלנג של צחוק" ובתוך כך הסביר כי חברו הראל היה אמור לקנות מהם רכב והתמהמה לעשות כן. בהמשך, נשאל לגבי ההודעה ששלח למתלוננת שהיא וא' שחוטים גומר את שניכם והשיב שזה היה בצחוק (עמ' 3, ש' 43 ו' ש' 49-50).

בעדותו בבית המשפט תיאר ארוכות את הרקע לתוכן הדברים שאמר וכתב למתלוננת. הנאשם סיפר כי היה ועד היום הוא חבר של הראל, ובכל מקרה לא הייתה לו כוונה לפגוע במי מהם "הייתי תוך כדי בעבודה ואמרתי את ואורן צריך לשחוט אתכם סתם ככה, היה לי פה לא יפה" (ע"מ 73, ש' 20-29, ע"מ 76 ש' 6-22). האמור, לצד עיון בשרשרת ההתכתבות בין הנאשם למתלוננת מלמדת כי שלא כטענתו בחקירה במשטרה, אין מדובר "בקטע של צחוק" או בסלנג של צחוק" אלא באמירות מאיימות על רקע אי שביעות רצונו מהתקדמות הליכי מכירת הרכב.

למעשה אין חולק בין הצדדים בקיומן של יסודות עבירת האיומים, בתוכן הדברים המאיים ובכוונה להפחיד את המתלוננת על מנת שתעשה לקדם את הליכי מכירת הרכב.

סיכום הדברים, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם איים על המתלוננת כי יפגע בה ובהראל בכך שכתב: "את וא' מתיים, שחוטים, גומר את שתיכם" במטרה להפחידם. **אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים לפי סעיף 192 בחוק העונשין, תשל"ז - 1977.**

אירוע מיום 26.11.19 (סעיפים 9-10 לכתב האישום)

16. על פי העובדות בתאריך 26.11.19 בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק, בבית, במהלך ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת איים עליה הנאשם בכך שאמר לה כי שידקור אותה בכל הגוף בכוונה להפחידה. מיד ובסמוך לכך, תקף אותה בכך שהכה אותה באמצעות ידיו.

התשתית הראייתית מבוססת על עדות המתלוננת וסרטון סרטון אירוע 09:25:58. בעדותה הראשית הוצג סרטון אירוע 09:25:58 והמתלוננת התבקשה לספר על האירוע, וכך תיארה: " באותו יום הייתי צריכה להעיר אותו, אני לא זוכרת מה קרה". בהמשך צפייה בסרטון הוסיפה: "סרטון קלאסי של התעמתות שלי איתו, הוא רצה שאצא מהבית הוא אמר תצאי מפה תעופי מפה, ניסה להוציא אותי מהבית וניסיתי להישאר בחדר" (עמ' 21 ש' 25-30).

בחקירתו הנגדית לא שלל הנאשם כי איים על המתלוננת כי ידקור אותה בכל הגוף והכה בה באמצעות ידיו, אלא כי אינו זוכר וביקש לצפות סרטון. משהוצג לו הסרטון, אישר וויכוח עם המתלוננת אם כי לדבריו לא זכר על רקע מה. עוד אישר הנאשם כי הוא נשמע מציק למתלוננת וכי משך לה את הכרית או השמיכה בזמן שישנה. בהמשך והגם שנצפה בסרטון משליך לעבר המתלוננת דבר מה, הכחיש כי הכה את המתלוננת באמצעות ידיו וטען שלא זכור לו שאיים שידקור אותה: " **אני אניד לך את האמת אני לא זוכר**". בהמשך, נוכח שאלתה החוזרת של ב"כ המאשימה טען כי יכול כי אמר את הדברים אם כי אינו זוכר, גם לא ידע להסביר את המקריות לפיה גם אירוע זה התרחש ביום שלישי של השבוע, הוא יום האחרון להימורים כפי שהסבירה המתלוננת בעדותה הראשית והנגדית בהקשר זה לרבות השלכות העניין על התייחסות הנאשם כלפיה.

ראשית יש לומר כי האירוע כמו מרבית האירועים התרחש ביום שלישי הוא יום ההימורים של הנאשם. צפייה חוזרת בסרטון **אירוע 09:25:58 (ת/3) מלמד כי האירוע התרחש בדירת השניים בחדר השנה**. המתלוננת נראית כשהיא שכובה על המיטה ונשמעת אומרת לנאשם "**עוף מפה אני לא צוחקת**" והוא בתגובה אומר לה "**צאי צאי מפה**" והיא משיבה: "**נו תעוף יה מטומטם, תעוף ממני אתה חולה נפש**". בהמשך נשמעת מוסיקה ברקע וסמוך לאחר מכן נראה הנאשם משליך דבר מה על המתלוננת וזו צועקת לו "אתה מתעלל בי..". (בוכה) "זוז מפה", "צא מפה", "צא אני אזיין אותך יה בן של זונה". בעוד שקולה של המתלוננת נשמע בברור, קולו של הנאשם חלש אם כי ניתן לשמוע כשהוא אומר לה "**צאי צאי מפה, את ישנה היום בסלון**" והמתלוננת נשמעת אומרת לו שהוא לא יגרש אותה מהבית שלה. העימות בין השניים ממשיך ובשלב מסוים נשמעת חבטה והמתלוננת בוכה וצועקת " הכאבת לי" והנאשם נראה בברור כשהוא מרים ידיו לעבר המתלוננת ולוחש " באלוהים אני שם מוסיקה .. לא ברור ונשמעת המילה דקירות.

ביחס לאירוע הנוכחי גרסת המתלוננת הייתה מפורטת יותר ונתמכה בראיה בדמות סרטון בו מתועד הנאשם מניף פעמיים את ידיו לעבר המתלוננת ונשמעים קולות חבטות. הנאשם קשר עצמו לאירוע, והגם שלא הודה כי איים על המתלונן, לא שלל כי עשה כן אלא כי אינו זוכר. גרסת המתלוננת עדיפה על פני גרסת הנאשם אשר כטענת התביעה מזער בעדותו ממעשיו.

התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם איים על המתלוננת והכה אותה באמצעות ידיו כמתואר בכתב האישום ביחס לאירוע הנוכחי. **אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם - בת זוג, לפי סעיף 382(ב) בחוק העונשין, ובעבירה של איומים לפי סעיף 192 בחוק העונשין.**

אירוע מתאריך 28.1.20 אירוע גלגלת הפיצה (סעיפים 11-12 לכתב האישום)

17. על פי העובדות בתאריך 28.1.20 בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק, בבית, במהלך ויכוח שהתגלע בין הצדדים תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת בכך שנוכח מכה שנתן בידה של המתלוננת, פגעה ידה בגלגלת פיצה

וכתוצאה מכך נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות חתך של 2 ס"מ באגודל והיא נזקקה לטיפול רפואי. המאשימה הגישה את **ת/1 צילום תמונת חבלה** ו את **ת/9 תעודה רפואית מיום 28.01.20**.

בחקירתה הראשית סיפרה המתלוננת כיעדותה סיפרה המתלוננת האירוע הוא עוד אירוע מימי שלישי בשבוע הוא יום ההימורים של הנאשם. לטענתה לא היה בידה לתת לו כספים להימורים ועל רקע זה התפתח וויכוח עם הנאשם במהלכו העיף את ידה וזו פגעה בגלגלת פיצה אשר הייתה מונחת על מתקן ייבוש כלים וכתוצאה מכך נחתכה ודיממה. סבה לקח אותה למיון "מיראג" על מנת לקבל טיפול רפואי (פרוטוקול מיום 29.10.20 ע"מ 19). המתלוננת ציינה כי במהלך שהותה במיון דיברה בהודעות עם הנאשם שאמר לה שהיא אשמה ושאל מה אמרה לסבה והיא ציינה כי אמרה שעפה לה היד ומדובר בתאונה (פרוטוקול מיום 29.10.20 ע"מ 21).

בחקירתה הנגדית לשאלות ב"כ הנאשם פרטה המתלוננת וסיפרה כי האירוע התרחש בערב, החל בחדר השינה והתגלגל לעבר המטבח, וחזרה לציין כי הרקע לאירוע הינו כספים שרצה הנאשם על מנת להמר: "כמו כל פעם שהייתה מריבה, י' היה צריך כסף, התווכחנו במטבח, אמרתי לו שאין לי כסף יותר הוא התחיל לדחוף אותי להרביץ לי להעיף לי את היד לכיוון מתקן הכלים והיד שלי פגעה בגלגלת של הפיצה ונפצעתי, נהיה לי חתך עמוק, דיממתי בבית, הוא התחיל לקלל שהבית מלוכלך בגלל הדם שלי, אני צעקתי והלכתי לבית של סבתא וסבא שלי ואמרתי להם שנחתכתי בטעות וסבא שלי בא איתי למיון בדימונה" (24.12.20 ע"מ 44-45).

ת/2, תמונה 20 הינו צילום התכתבות וואטצפ בין הנאשם למתלוננת מיום האירוע, החל מהשעה 22:32, שם המתלוננת כותבת לנאשם: "אמרתי שאתה בירוחם בעבודה ונחתכתי, אני הבנתי שזה כל כך לא שווה שום דבר בעולם שאני אפילו אבכה בגללך כי בחיים לא תמצא מישה כמוני אתה לא מעריך אותי מתנהג אלי מזעזע", "אז תתבייש לך שהבאת אותי למצב של חובות, חובות ודיכאון, ואיבדתי את עצמי בגללך, אז תתבייש לך, הרסת לי את החיים, ניצלת אותי, לא באמת אהבת אותי, התאים לך בחורה שהיא כספומט יודעת לעשות הכל..".

בחקירתו הראשית סיפר הנאשם כי האירוע היה בשעת ערב "אני הייתי בחדר, ט' שוטפת כלים בעצבים, אני בחדר רואה טלוויזיה, ואז אני שומע צעקות, אני בא ורואה אותה עם היד וטיפות של דם בכל הבית. נלחצתי שטפתי את היד, שמתי לה משהו בינתיים שיעצר, והיא אמרה בוא נלך למרכז רפואי בדימונה, אמרתי לה אני לא בא איתך, הדבר היחידי הרע שעשיתי שאמרתי לה לך עם סבא שלך" (עמ' 71, ש' 25-29).

בחקירתו הנגדית חזר על גרסתו והוסיף כי לאירוע לא קדם וויכוח בינו לבין המתלוננת אלא כי לא הם לא דברו באותו ערב האחד עם השנייה.

עדות הנאשם בבית המשפט, אינה מתיישבת עם עדותו במשטרה מיום 5.4.20 (שעה 10:40) שם, בהתייחס לאירוע הנוכחי, טען כי המתלוננת נחתכה מגלגלת של פיצה בזמן שהייתה עצבנית בשל כך שהוא נמנע מלדבר אתה במהלך הערב. לדבריו, בשלב מסוים כן ביקש לדבר עמה, אולם היא הייתה עצבנית ובתגובה אמרה לו "מה פתאום אתה עכשיו מדבר איתי" ואז רצה לכיוון המטבח מהחדר בו עמדו, הגיעה למתקן ייבוש הכלים ושם הייתה הגלגלת של חיתוך הפיצה, היא בקשה לקחת את הגלגלת ונחתכה באצבע, דיממה והוא עטף את ידה במגבת כשלאחר מכן היא הלכה למיראז' (מיון בדימונה) ועשו לה הדבקה (עמ' 5, ש' 127-122).

בגרסת הנאשם במשטרה לא נמצא הסבר לכך שהמתלוננת הלכה למטבח והישר למתקן לייבוש כלים ומדוע בכלל היה

לה צורך בגלגלת הפיצה והגרסה על פניה אינה משכנעת. בעדותו בבית המשפט מוסר גרסה שונה, משופרת, הכוללת הסבר למגע שבין המתלוננת לגלגלת הפיצה. בנוסף, בעוד שבגרסתו במשטרה טען כי היו בחדר והמתלוננת עזבה בעצבים לכיוון המטבח ושם נפצעה מגלגלת הפיצה, בגרסתו בבית המשפט טען כי בכלל לא היה ביניהם דין ודברים אף לא שיח, ובכלל הוא היה בחדר והיא הייתה במטבח מדיחה את הכלים.

עדות הנאשם בבית המשפט לא מהימנה, ולכך יש להוסיף כי האירוע התרחש ביום שלישי בשבוע, הוא יום ההימורים של הנאשם, אשר נראה כי שוב על רקע העדר יכולת כספית להמר, כילה זעמו על מתלוננת ועד כדי שגם לאחר פציעתה העקיפה נוכח שהעיף את ידה, סרב להתלוות אליה לטיפול רפואי. הנאשם כאמור, לא חלק על עצם התרחשות האירוע והחבלה שנגרמה למתלוננת ואשר נתמכה בתמונת חבלה ותעודה רפואית. עם זאת, לעומת גרסתו המשתנה של הנאשם באשר לנסיבות שהובילו לפציעת המתלוננת, עדות המתלוננת בבית המשפט בקשר עם אירוע זה, הייתה בהירה סדורה והיא משתלבת עם דבריה במהלך העימות עם הנאשם (ראו ת/7).

סיכום כלל האמור הינו כי התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שהדף את ידה וכתוצאה מכך פגעה ידה בגלגלת הפיצה שהייתה על מתקן ייבוש כלים ונגרם לה חתך באגודל כף ידה. **אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בת זוג, לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין.**

אירוע הכרית (סעיף 13 בכתב האישום)

18. על פי העובדות, כחודש עובר ליום 1.4.20, בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק, בבית, במהלך ויכוח שנתגלע בין הצדדים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחנק אותה באמצעות כרית שהצמיד לפניה. בעדותה הראשית סיפרה המתלוננת: "עוד מקרה שהיה הייתי בבית, עבדתי 12 וחצי שעות הייתי עובדת במעבר מיתר, הגעתי אחרי משמרת זה היה ביום שני בוודאות והיה לו את ההזדמנות האחרונה להרוויח כל מה שהפסיד, אז אמרתי לו שינוח קצת שאעיר אותו לקראת הלילה כדי שיוכל להוריד את החובות כדי שלא אצטרך לשלם שוב ונרדמתי. התעוררתי בחניקה ואז כל מה שקרה יש סרטונים (עמ' 19, ש' 12-16).

לבקשת התובעת הוסיפה המתלוננת לפרט באירוע ומסרה כי הנאשם חנק אותה באמצעות כרית, היא הסבירה לו כי נרדמה ושהיא מצטערת. הנאשם הטיח בה כי הכל אבוד בגללה ועל כן דרש כי תעזוב את הדירה : **"רצה שאני אעוף מהבית שזה קרה מספר פעמים, חנק אותי דחף אותי ואני כבר לא יודעת איך לקרוא לזה"** (עמ' 19, ש' 19-21). בהמשך הוסיפה כי האירוע התרחש עת ישנה במיטה והנאשם חנק אותה באמצעות כרית כדי שהשכנים לא ישמעו את צעקותיה, והגם שכך אחת השכנות שמעה וכל יום הייתה מתקשרת אליה לשאול אם הכל בסדר (עמ' 20, ש' 10-12).

למתלוננת הוצג סרטון וידאו **09.26.36** החלה לבכות וטענה כי הנאשם ניסה פעמים רבות לגרשה מהדירה תוך שהוא דוחף אותה והיא מתנגדת, ובסוף דבריה תוך הקשבה לסרטון הוסיפה **"הוא חנק אותי בכרית ושומעים שאני צורחת ובקושי שומעים את זה"** (עמ' 22, ש' 30-33).

בעדותו במשטרה מיום 5.4.20 התבקש הנאשם לתת תגובתו לטענות המתלוננת ביחס לאירוע הנוכחי שהתרחש כשלושה שבועות קודם פרידתם ועזיבתה את הדירה, וזה השיב כי המתלוננת עזבה את הדירה "ביפה". הנאשם הוסיף כי אמנם היו ויכוחים אבל "לא הייתה כרית בחיים" כי הוא מסוגל לעשות דבר כזה (עמ' 2, ש' 12). הנאשם הוסיף והציג בפני החוקר סרטונים מהמכשיר הנייד שלו המתעדים שריטות בבטן וחבורות ברגליו כשלטענתו המתלוננת היא זו שגרמה להן, לטענתו המתלוננת באופן "על ימין ועל שמאל" הייתה שורטת וצובטת אותו ולא פעם סטרה לו (עמ' 2, ש' 16-17).

בעדותו בבית המשפט, חזר הנאשם והכחיש בחקירתו הראשית כי הניח כרית על פניה של המתלוננת וחנוק אותה. **במהלך חקירתו הנגדית** הוצג לו סרטון האירוע, ולשאלת התובעת אישר כי הוא שומע את המתלוננת בוכה ואת עצמו דורש ממנה להיות בשקט, אם כי לטענתו לא ניתן לראות או להבין מעבר לכך דבר ביחס לכרית " **נו אז אני שומע היא בוכה ואני אומר לה תהי בשקט, איפה הכרית?**". בהמשך והגם שהתובעת חידדה בפניו את העובדה כי קולה של המתלוננת שנשמע בתחילת האירוע בקול ברור וגבוה, הפך להיות עמום כסמוך לאחר מכן היא זועקת כי הוא חונק אותה, עמד הנאשם על דעתו וטען כי לא חנק את המתלוננת עם כרית, וכי מהסרטון נשמע כי הוא מקבל ממנה מכות.

סרטון אירוע 09:26:36 מתעד את האירוע קולית בעיקר, וצפייה בו מלמדת כי האירוע התרחש בחדר שינה, ובראשיתו נשמעת המתלוננת בוכה וצועקת " **עוף מפה, עוף, לך מפה, יא זונה של כסף, כשאינ כסף אני לא שווה**". נשמעים קולות של עימות בין השניים ונראה שזה כולל חבטות אם כי לא ניתן לראות מי חבט במי. המתלוננת ממשיכה לבכות וצועקת " **אל תיגע בי, אל תיגע בי, אל, אתה לא משלם שקל על הבית הזה יא נצלן מסריח**". **שוב נשמעת** חבטה ומיד לאחר מכן המתלוננת צועקת " **איי, איי, והנאשם** נשמע אומר " **סתמי יא בת זונה, השכנים ישמעו, סתמי יא שרמוטה הקיר של השכנה פה**". המתלוננת ממשיכה לבכות ולצעוק וקולה שנשמע עד כה ברור הופך להיות עמום, וסמוך לאחר מכן חוזר קולה ונשמע ברור כשהיא צועקת " **אתה חונק אותי, אתה חונק אותי**".

אין חולק בין הצדדים באשר למועד האירוע ולעצם קיומו. הנאשם בעדותו קושר עצמו לאירוע ולכך שהתעמת עם המתלוננת. לעומת גרסת המתלוננת המשתלבת היטב עם הנשמע וניתן לצפייה מתיעוד האירוע בסרטון, גרסת הנאשם מבקשת להתלות על הטענה כי לא ניתן לשמוע ולא ניתן לראות כי הניח כרית על פניה של המתלוננת על מנת להשתיקה. גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם העובדה כי הוא דרש באיומים מהמתלוננת להיות בשקט, לא לצעוק, שמא מי מהשכנים ישמע זעקותיה. העימות בין השניים כעולה מהסרטון מלמד במובהק כי הנאשם חשש מזעקותיה של המתלוננת ושזו לא נעתרה לדרישותיו וחרף איומיו, הניח כרית על פניה על מנת להשתיקה מה שמסביר את העובדה כי קולה של המתלוננת נחלש ונשמע עמום בשלב מסוים כסמוך לאחר מכן חזרה לצעוק בקול " אתה חונק אותי, אתה חונק אותי".

זאת ועוד, לא נמצא ממש בהסבר הנאשם לשינוי הפתאומי בעצמת קולה של המתלוננת, בהימצא המכשיר הנייד שלה (באמצעותו הסריטה והקליטה את האירוע), שהרי זה הוסתר מלכתחילה על ידי המתלוננת ככל הנראה מתחת לשמיכה כך שרובו של הסרטון מתעד את האירוע באופן קולי ולא חזותי, מה גם שהנאשם לא נתן הסבר לזעקות המתלוננת " **אתה חונק אותי, אתה חונק אותי**" סמוך לאחר שקולה נשמע עמום, אלא הסתפק בהכחשה סתמית " **אני לא חנקתי אותה**".

סיכום האמור, לא נמצא פגם ו/או סתירה בעדות המתלוננת אשר גרסתה נתמכה בראיה חיצונית משמעותית, לרבות העובדה כי הנאשם קשר עצמו לאירוע ולנשמע ונראה מהסרטון. התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלוננת במועד ובמקום המתוארים בכתב האישום בכך שבמהלך עימות ביניהם ועל מנת להשתיקה הצמיד כרית לפניה - אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 382(ב) בחוק העונשין.

אירוע הכבל (סעיף 14 לכתב האישום)

19. על פי העובדות, במועד אשר אינו ידוע למאשימה במדויק, בבית, במהלך ויכוח אשר התגלע בין הנאשם למתלוננת, תקף אותה הנאשם בכך שנטל כבל מאריך אותו כרך סביב צווארה ואת קצהו השני של הכבל קשר למעקה של גרם המדרגות תוך שצעק על המתלוננת שהיא צריכה להתאבד ושתמות כבר.

התשתית הראייתית מבוססת על עדות המתלוננת בפני בית המשפט בלבד. **בחקירתה הראשית**, התבקשה המתלוננת לספר על מקרים בהם נקט הנאשם אלימות נגדה. כאמור לעיל, המתלוננת מסרה תיאור כללי של התרחשות האירועים תוך שעשתה כן באופן לא סדור וחסר פרטים מהותיים ביחס לאופן השתלשלות האירוע ומעשה האלימות עצמו. אשר לאירוע הנוכחי ספרה המתלוננת: **"...היו מקרים של חניקה עם כבל במדרגות, כבל מאריך שנקשר למדרגות, חשוב לציין שהוא בעצמו היה מגיע למצב של שיגעון שהוא היה מנסה להתאבד בגלל ההימורים, שולח לי תמונות שהוא בוכה וצורח שאני אציל אותו מזה. בקשר למדרגות הוא קשר אותי עם כבל מאריך למדרגות, צד אחד הוא קשר למדרגות וצד שני לצוואר שלי"**.

לשאלת התובעת "למה זה קרה?" השיבה המתלוננת, **"בגלל שהוא היה צריך למצוא כסף ולא היה לי כבר לתת לו"** (עמ' 19-20).

בחקירתה הנגדית, לבקשת ב"כ הנאשם לתאר את האירוע מסרה המתלוננת: **"הוא קשר את הכבל הזה, פעם אחת שהוא רצה להתאבד. הוא כל הזמן איים להתאבד, הכבל כבר היה שם במדרגות, המדרגות בתוך הבית. יום אחד כבר אמרתי לו שנמאס לי ואין לי כוח לחיים עם כל החובות ואנשים שרודפים אחריי בגלל והוא אמר לי אז תתאבדי תמותי כבר, קשר אותי איפה שהמדרגות באמצעות הכבל והעלה את הכבל. אני הייתי ליד המדרגות כשאמרתי לו את הדברים"**

לשאלה מה זאת אומרת העלה את הכבל? השיבה: **"זה היה קשור למעקה ואני הייתי קשורה בצוואר ואז הוא משך את הכבל למעלה. כשהתחלתי לצעוק הוא פחד שאחד השכנים יבואו. לשאלת ביהמ"ש מדובר בכבל מאריך ארוך כמו של שקע"**.

בהמשך, לשאלת ב"כ הנאשם השיבה כי הנאשם שחרר את הכבל אחרי מספר שניות או דקות, "משהחלה לצעוק והוסיפה כי "יש שכנה ששמעה את כל הצעקות" (פרוטוקול, ע"מ 45-46).

כבר יש לומר כי גרסת המתלוננת בעייתית. המדובר בגרסה מחוררת החסרה פרטים מהותיים, שכל שניתן ללמוד ממנה הינו כי למעקה המדרגות שבתוך הדירה היה קשור כבל חשמלי ארוך אותו קשר הנאשם בעבר בניסיונו להתאבד. במועד האירוע, הנאשם והיא היו בדירה ובזמן שעמדה ליד המדרגות אמרה לנאשם שנמאס לה ואין לה כוח לחיים עם כל

החובות ואנשים שרודפים אחריה, והוא בתגובה אמר לה אז תתאבדי, תמותי כבר, קשר את קצה הכבל שהיה משוחרר לצווארה והעלה את הכבל. מדבריה עולה כי היא והנאשם עמדו בחלק התחתון של הדירה, ועל כן נשאלת השאלה הכיצד הנאשם " העלה את הכבל" וכיצד " משך את הכבל למעלה". על מנת שהנאשם יוכל להעלות/ למשוך את הכבל שלקצהו קשורה המתלוננת בצווארה במעלה קיר המדרגות, היה עליו לעלות את גרם המדרגות או לפחות את חלקו, אולם גרסת המתלוננת חסרה בעניין.

נוסף על האמור, הן בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית, בניגוד לטענת התביעה, לא נמצא בתיאור המתלוננת את האירוע כל התייחסות וטענה לעימות או ויכוח עם הנאשם. דווקא תיאורה את הרקע לאירוע מצבה הנואש מתיישבת יותר עם גרסת הנאשם בהקשר למצבה הרגשי והנפשי באותה תקופה. זאת ועוד, בהעדר כל עימות וויכוח בין השניים ובהעדר תיאור המתלוננת את מצבו של הנאשם כמי שהיה בסערת רגשות, כעס ועצבים - תמוהה הכיצד דבריה כאמור הובילו את הנאשם למעשה כה קיצוני בדמות ליפוף כבל סביב צווארה ומשיכתו במעלה קיר המדרגות על מנת לחנוק אותה.

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בהינתן כי בחקירתה הראשית מסרה המתלוננת כי הרקע למעשי הנאשם הוא אותו רקע החוזר על עצמו, כספים שרצה ממנה על מנת להמר ולא היה לה לתת לו "בגלל שהוא היה צריך למצוא כסף ולא היה לי כבר לתת לו". **זאת, לעומת דבריה בחקירתה הנגדית, שם סיפרה סיפור אחר ולפיו הרקע למעשה הוא** בהפגנת תחושתיה ועייפותה נוכח החובות ורדיפת הנושים אחריה ולא בשל דרישתו ממנה במועד האירוע הנוכחי להעביר אליו כספים.

לעומתה גרסת המתלוננת, גרסת הנאשם לאירוע הנוכחי מתיישבת יותר עם ההיגיון והשכל הישר. כבר בהקשר לחלקה של המתלוננת והתנהלותה בתוך מערכת היחסים שניהלו, תוך שהוא דב בגרסתו לאורך כל השלבים בהליך הפלילי נגדו.

בחקירתו במשטרה מיום 1.4.20 (ת/10), עת בקש לתאר את התנהלות המתלוננת בכלל, ומבלי שנשאל, סיפר כי המתלוננת ניסתה להתאבד והוא מנע זאת ממנה : **"היה בינינו ויכוח פעם אחת ויכוח שהיא צרחה בבית שנמאס לה מהחיים ואז בבית יש לנו מדרגות היא הלכה למדרגות שמה חבל וקשרה אותו על המעקה ושמה אותו על הצוואר וניסתה לתלות את עצמה ואני תפסתי אותה ומחזיק אותה בכוח כי ראיתי שכבר הולך לקרות לה משהו"** (עמ' 3, ש' 56-57 ובעמ' 4, ש' 58-59). כך טען בחקירתו הראשית וזו הנגדית. למעשה הנאשם מאשר קיומו של אירוע עם כבל שנקשר למדרגות ולצווארה של המתלוננת, אולם בכל אחת מהפעמים חזר וטען כי המתלוננת היא זו שאימה להתאבד והיא זו שכרכה את הכבל סביב צווארה ולמעקה ואילו הוא מנע ממנה להשלים את המעשה.

בחקירה הראשית מסר הנאשם כי ביום האירוע היה בעבודה: **"ואני וט' כרגיל לא מדברים"** והחליט לחסום אותה בווצאפ. משכך היא שלחה לו הודעת SMS בה כתבה: **"יש לך עשר דקות להגיע לפה או שאני מתאבדת"**. הוא אמר לחבר לעבודה כי הוא צריך לנסוע הביתה ומשהגיע לדירה, הדלת לא הייתה נעולה:

"ואיך שאני פותח את הבית זה מדרגות ויש מעקה, אני עולה במדרגות והיא מוכנה עם כבל

שקשרה לצוואר ואני רואה את ט' בוכה ואמרה אני מתאבדת, איך שעליתי ראיתי שהיא מנסה לזרוק את עצמה מהמעקה, אני הייתי שוקל כמעט 50 קילו, תפסתי אותה ואמרתי את זה לחוקרת בחקירה שיש סימנים שאני תופס אותה, מרים אותה ויש סימנים של הקיר של הרגליים שלה, שהיא מנסה להרים את עצמה, ואז הרמתי אותה, הרגעתי אותה ומה ששמעתי שאני אמרתי לה תתאבדי וזה לא היה באמת שזה לא היה, כמו שאני מספר אמרתי את זה בחקירה הראשונה מהיום שנעצרתי".

הנאשם הסביר כי המתלוננת, כמוהו, נקלעו למצב רגשי ונפשי קשה: "באיזה שלב אני וט' הרגשנו שאף אחד לא איתנו, שאנחנו לבד שלא תומכים בנו, והיינו באמת בדיכאון שנינו ימים כאלה שלא בא לך לקום וללכת לעבוד, היא פוטרה מרותם ועד שנכנסה לעבוד אחרי זה במעבר מיתר לקח זמן, הכל מוביל לזה. היא התרחקה מהמשפחה שלה וגם אני התרחקתי, כל הבלגן שהיו בינינו לא היה ברור".

בהמשך, לשאלת ב"כ מסר הנאשם כי הזוגיות עם המתלוננת לא הטיבה עמו, וכי עם בת זוגו הקודמת היה בזוגיות משך כ 7 שנים ומעולם לא הגיעו לאירוע אלים וכי מעולם לא נהג באלימות כלפיה. **בחקירתו הנגדית**, הטיחה בו התובעת כי במועד האירוע התפתח בינו לבין המתלוננת ויכוח שבמהלכו קשר את הכבל סביב צווארה ולאחר מכן קשר את הכבל למעקה של המדרגות, ועל כך השיב הנאשם:

"בחקירה שלי בפעם ראשונה שנעצרתי אני באתי לחוקר ואמרתי לו על הכבל שניסתה להתאבד, הדלת הייתה פתוחה ואיך שראתה אותי במדרגות ניסתה להשליך את עצמה. לשאלת בית המשפט איך ידעתי שהיא מנסה להתאבד, אני משיב שהיא התקשרה אלי לעבודה ואמרה שאם אני לא בא ב 10 דקות הקרובות אני מתאבדת. אני אמרתי לחבר שלי אביחי שיש לי בעיה בבית עם ט' ונסעתי מיד לבית".

לשאלה הכיצד לא דיווח לאיש על ניסיונה של המתלוננת להתאבד כטענתו והכיצד לא עשה דבר לסייע לה, השיב הנאשם: " קודם כל אני כן עזרתי לה, אני הגעתי הביתה וכן תפסתי אותה, לא חזרתי לעבודה עד שלא הרגעתי אותה. הייתי שמה חצי שעה, שמתי אותה במיטה וחזרתי לעבוד. וכך היה"

בהמשך, לבקשת בית המשפט לחזור ולתאר את השתלשלות האירוע, סיפר הנאשם:

"הגעתי לבית בסביבות 13:30 , 14:00 פתחתי את הדלת ויש מעקה של מדרגות, עליתי ראיתי אותה עם הכבל. לשאלת בית המשפט יש 12 מדרגות ויש מעקה עם ברזלים והיא הייתה בסוף בקצה המדרגות, תוך כדי שאני עולה במדרגות היא עם הכבל על הצוואר, איך שראתה אותי עולה היא עשתה ככה עברה את המעקה, ראתה שאני מתקרב אליה וידעה שהיא באה לזרוק עצמה ואני תופס אותה כשהיא מחוץ למעקה, יש גם מדרגה והיא על המדרגה והיא נשענת ליפול והיא יודעת שאני תופס אותה, הגעתי למצב שקשה לי לתפוס אותה ויש את הקיר הזה ככה ויש סימנים של רגליים שהיא מנסה לטפס חזרה. כשבית המשפט שואל אותי למה היא מנסה לטפס הרי אמרתי קודם שהיא על המדרגה של המעקה, אני משיב שצריך לראות את זה" (עמ' 99, ש' 18-10).

כנטען בסיכומי התביעה הנאשם לא הציג את הודעת ה SMS אותה לדבריו שלחה לו המתלוננת וגם לא זימן לעדות את חברו לעבודה אשר לו אמר הנאשם כי יש בעיה עם המתלוננת ועזב את מקום עבודתו על מנת להגיע לדירה כטענתו. הנאשם הסביר כי לאחר החליף טלפון והעביר תמונות וצילומים אולם לא הודעות, ואת החבלות הציג בפני החוקרת, ואשר לחברו אביחי הסביר "רק נעצרתי והיה לי בלגן בראש זה פעם ראשונה שהייתי בתחנת משטרה ובבית סוהר, הכל חרב עלי, הייתי 8 ימים בגלל קורונה בלי כלום" ולאחר שהשתחרר היה מיוצג על ידי מספר סנגורים. גם אם נאמר כי אין בהסברי הנאשם לשכנע ממש, אין בכך כדי להכניס הגיון ושכל ישר לגרסה מחוררת ופלקטית אותה מסרה המתלוננת.

בטענת התובעת לפיה גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם השכל הישר, נוכח שמצד אחד העיד כי הוא אוהב ודואג למתלוננת, חרף שניסתה לטענתו להתאבד, ומצד שני, עזרתו התמצתה בכך שהגיע לדירה ושהה עמה כמחצית השעה בלבד (ע"מ 99-97) - אין ממש, באשר אלה לא מתיישבים עם תיאור הנאשם והסבריו מדוע לא פנה לעזרה חיצונית. זאת ועוד, אין להתעלם מדברי הנאשם אשר חזר וטען כי המתלוננת ידעה כי הוא מחזיק אותה כשמדבריו אף עולה כי המתינה עד הגעתו לדירה על מנת לעבור את המעקה. מעבר לזאת, דברי הנאשם ביחס למערכת היחסים בינו לבין המתלוננת במועדים הרלוונטיים לכתב האישום מתיישבת עם תיאורי המתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט.

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בהינתן שהמתלוננת הקפידה להסריט/להקליט את מרבית האירועים בזמן אמת, אף לצלם חבלות על גופה יום או יומיים לאחר אירוע אלים שהתרחש בין השניים. האירוע לא הוסרט, לא הוקלט, גם לא בתמונה, חבלה על צווארה של המתלוננת שלדבריה הנאשם הרים ומשך את הכבל מספר שניות או דקות כלפי מעלה. ממי שהקפידה לתעד אירועים אלימים ולצלם חבלות משך חודשים רבים, מצופה היה שתעשה כן, במיוחד כשמדובר באירוע אלים שכזה. ככל שלא נותר סימן על צווארה של המתלוננת, כל הפחות מצופה היה כי בעדותה יינתן ביטוי לתחושה, לכאב שבמשיכת הכבל סביב צווארה. המתלוננת לא אמרה דבר וחצי דבר בעניין. טענתה כי החלה לצעוק מיד כשהנאשם משך את הכבל כלפי מעלה אף היא מעוררת תהייה ושאלה, מדוע זה המתינה עד שהנאשם סיים לכרוך את הכבל סביב צווארה, מדוע המתינה עד שהנאשם עלה במעלה המדרגות (על מנת שיכול למשוך את הכבל כלפי מעלה) מדוע לא התנגדה ולא צעקה עוד קודם כפי שעשתה והגיבה למעשיו בכלל האירועים (למעט אירוע השריטות ברכה, שגם הוא משום מה לא תועד בשום צורה ומועדו מעורפל).

הדברים עוד מוסיפים ומקבלים משנה תוקף בהינתן כי לא אחת, במהלך עדותה בבית המשפט, הייתה המתלוננת נסערת ובוכייה, ואילו בעדותה ביחס לאירוע הנוכחי כמו לאירוע השריטות בירך, שניהם חמורים ומטרידים, העידה באופן מעורפל תוך שהיא נמנעת להרחיב בתיאור השתלשלות הדברים שיהיה בהם לשפוך אור ולסייע לבית המשפט.

כאן המקום לחזור ולציין כי כתב האישום נוסח באופן בו נמנעה התביעה מלציין את העבירה אותה בה מואשם הנאשם בכל אחד מהאירועים אותם היא מייחסת לנאשם, אלא הסתפקה בציון כללי של סוגי העבירות ומספרן, בסופו של כתב האישום, והדבר חזר על עצמו בסיכומיה עת עתרה להרשעת הנאשם בכל אירוע אולם לא טרחה לציין בעבירה והוראת החיקוק הרלוונטית.

הדברים מקבלים ביטוי ממש באירוע הנוכחי שעובדותיו מייחסות לנאשם כי נטל כבל מאריך ובמהלך וויכוח כרך סביב צווארה ואת קצהו השני של הכבל קשר למעקה של גרם המדרגות תוך שצעק על המתלוננת שהיא צריכה להתאבד

ושתמות כבר. בניגוד לגרסת המתלוננת בבית המשפט, לא נמצא בכתב האישום עובדה אחת המייחסת לנאשם כי תקף את המתלוננת בכך שחנק אותה כטענתה, גם לא נמצא כי מיוחס לו ניסיון לחנוק אותה באמצעות הכבל - והדבר מדבר בעד עצמו.

סיכום הדברים, גרסת המתלוננת בעייתית ובהעדר כל ראיה ממשית ובכלל לתמוך בגרסתה זו, לא ניתן לבסס הרשעה. למעשה, המאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא זה שכרך את הכבל סביב צווארה של המתלוננת וכי הוא זה שקשר את הקצה השני של הכבל למעקה המדרגות ועל כן, **מחמת הספק, אני מזכה את הנאשם מעבירה של תקיפה סתם - בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) בחוק העונשין.**

סוף דבר

מחמת הספק, אני מזכה את הנאשם מעבירה של תקיפה סתם - בת זוג, לפי סעיף 382(ב) בחוק העונשין, ומעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בת זוג, לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין.

אני מרשיעה את הנאשם באיומים (3 עבירות) לפי סעיף 192 בחוק העונשין, תקיפה סתם - בת זוג

(4 עבירות) לפי סעיף 382(ב) בחוק העונשין, ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בת זוג

(2 עבירות) לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין.

הודעה זכות הערעור

ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ג, 31 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים